

Žmogiškoji įtaka

Dėkoju, Broli Nevilli. Telaimina Viešpats tave.

Gerą vakarą, bičiuliai, labai malonu vėl ši vakarą būti čia, maldykloje, vėl kalbėti apie mūsų Viešpatį ir Išganytoją, Kuri, esu tikras, visi mes mylime, kitaip nesėdėtume čia šiame tvankiame pastate, šitokioje spūstyje ši vakarą, jei nemylėtume Jo. Nes mūsų buvimo čia tikslas yra išreikšti Jam savo meilę. Ir mūsų laukimo džiaugsmas dar labiau padidėja, kai galvojame apie Jo priartėjimo metą. Kai matome pasirodančius Jo atėjimo ženklus, mes ilgimės tos didingos valandos, kai pamatysime Jį.

² Kai praeitą savaitę, sekmadienį, buvau čia, kai kas jau išėjo susitikti su Juo. Tai p. Ford, p. Levi Ford. Ji buvo aštuoniasdešimties metų, miela moteris. Neseniai išėjo anapilin jos vyras. Jis buvo Ispanijos-Amerikos karo veteranas. Ir savo gyvenimo istorijoje aš minėjau jos sūnaus vardą. Jis buvo tas, kuris ketino palikti man tą kostiumą, jūs žinote, po to, kai nunešios, tas—kostiumas—manau, kad tai buvo skauto kostiumas. Ir jis... Kai nuėjau pasiimti to kostiumo dalies, iš jo buvo belikusi tik viena klešinė.

³ Lloydas galbūt yra čia ši vakarą, tas pats vaikinasis. Ir aš—aš prieš kelias dienas buvau jo motinos laidotuvėse. O jis paklausė mane, pasakė: “Billi, norėčiau, kad pakalbėtumei apie ką nors, kas įrodytų, jog mano motina prisikels”. Ir Viešpats davė man pamokslą apie tai, tiksliai, neabejotinai... Kai Biblija, visa gamta, viskas, ką sutvėrė Dievas, kalba apie tai, ji prisikels. Kas—kas paprieštaraus tam? Dievas taip sako, įrodo tai Savo gamta, įrodo tai Savo Žodžiu, įrodo jos gyvenimu, visa kuomet, ji turi prisikelti, jūs suprantate. Nėra būdo, nieko nėra... Dangus ir žemė gali žlugti, bet šitai nesužlugs. Ji vėl turi pakilti.

⁴ Užvakar menedžeris, būdaves su manimi, p. Baxteris (daugelis pamenate jį; jis kaip tik kalbėjo nuo šios pakylos), jo žmona staiga mirė nuo širdies priepuolio. Jis labai nusiminęs ir nuliūdęs; aš tikiuosi—tikiu, kad jūs prisiminsite Brolių Baxterį savo maldose, nes jis—vienas mūsų brolių. Jis gyvena Vankuveryje, Britų Kolumbijoje. Jo nėra su manimi jau keletą metų. Aš girdejau, kad jo žmonai buvo nervų sutrikimas ar kažkas panašaus, paskui staiga įvyko širdies priepuolis, ir baigta. Mes paprasčiausiai negalime nuspėti, kada pašauks. O tuomet, kai tai—Jis šaukia, mes turime būti pasirengę. Dėl tos priežasties mes esame čia ši vakarą.

⁵ Buvau darbo kambaryje—kabinete, tai yra, kalbėjausi su p. Mooru. Jis įkalbinėjo mane... Aš turėjau...?...Mėginau

išvykti per Padėkos dieną; norėjau būti čia susirinkime Padėkos dieną, o paskui vykti į Shreveportą. Žinoma, man—vargu ar pavyks. Ir galų gale jis pasakė: “Gerai, jei tu—dabar vesi tris susirinkimus, o apie tuos Septynis Antspaudus kalbėsi vėliau, tuomet tu kaip nors galėtumei padovanoti mums vieną dieną”. Taigi, galų gale aš jam pažadėjau penktadienį, šeštadienį ir sekmadienį. O dabar aš jam pažadėjau ketvirtadienį, penktadienį, šeštadienį ir sekmadienį. Ir tai bus... Padėkos dieną sukaks penkiasdešimt metų nuo Sekminių Luizianoje. Tai nusileido ant Luizianos prieš penkiasdešimt metų.

⁶ Taigi, rytojaus rytą mes ketiname lyg ir paraginti visus, kas neina į sekmadieninę mokyklą... Matau mūsų brangų Brolių Doną Ruddellį, žinau, kad jis rytą ves sekmadieninę mokyklą. Ir galbūt čia yra kiti tarnautojai iš aplinkinių vietovių, kurie veda sekmadieninę mokyklą. Taigi, mes norėtume, kad jūs eitumėte į savo sekmadieninę mokyklą, jei turite tokią. Bet jei pas jus nėra sekmadieninės mokyklos ir jūs norėtumėte pabūti su mumis, norėčiau ryte kalbėti ir pasinaudoti lenta, ir mokyti tema *Pilnas tobulo žmogaus atvaizdas*, ir nubraižyti tai į—ant lentos, ir parodyti Dievo reikalavimus, ir kaip mes einame prie tobulo žmogaus tobulo atvaizdo Dievo akivaizdoje.

⁷ O paskui, rytojaus vakarą, jei Viešpaties tokia valia, aš norėčiau kalbėti tema *Mano Vedlys*. Taigi, jei kai kurie jūsų ne iš šio miestelio... Ir mes norėtume pradėti šiuos tarnavimus anksti, jei... Aš dar nekalbėjau su pastoriais, bet norėčiau, kad sekmadieninės mokyklos pradžia būtų anksti ryte. Ir bažnyčioje rytojaus vakarą, galbūt, jei įmanoma, pradėti 6:30 ar panašiai. Tai žmonėms suteiktų galimybę, todėl jei jie norėtų likti... Mes galime baigti, galbūt, apie 8:30, o paskui kai kurie iš jų...

⁸ Šiandien susitikau damą, kuri važiavo tris ar keturias, apie... Ji pasakė, kad jei mes baigsime 8 valandą ar 8:30, tuomet ji parvažiuos namo apie 2:30 ar 3 valandą nakties, jos vyras turi eiti į darbą... Mes vis tiek nieko neveiksime, tik dykinėsime, todėl—todėl tiesiog ateikime į bažnyčią anksti. Ir mes neturime... Jūs žinote, mes neturime daryti iš to formos; Dievas neturi formos, jūs žinote, Biblija...?... Taigi, mes tikimės, kad jūs visi čia būsite, ir—visi, kurie galės būti.

⁹ Na, jei jūs turite savo tarnavimus, atminkite, tai interdenominacinė maldykla, kur žmonės...?... atvyksta. Ir dauguma mūsų žmonių yra ne iš šio miesto.

¹⁰ Na, o jei čia atsitiktinai yra prašaliečių, norėčiau jums kai ką parodyti. Aš tiesiog atėjau ant pakylos ir nematau—nematau nė dešimties pažįstamų žmonių. Kiek žmonių čia yra ne iš Džefersonvilio, pakelkite ranką. Matote, devyniasdešimt devyni procentai. Matote, matote? Tai tiesiog bičiuliai. Kiek čia

yra žmonių, turėjusių nuvažiuoti šimtą mylių, pakelkite ranką. Penkiasdešimt procentų tokių, kurie atvyko iš už šimto mylių. Kiek atvykusių iš už dviejų šimtų mylių, pakelkite ranką. Iš už trijų šimtų mylių, pakelkite ranką. Tik pažvelkite! Iš už keturių šimtų mylių, pakelkite ranką. Tik pažvelkite! Iš už penkių šimtų mylių, pakelkite ranką. Tik pažvelkite, daugiau kaip trečdalis kongregacijos atvyko iš už penkių šimtų mylių! Matote, tai tiesiog bičiuliai, kurie susirenka iš...?...mes ketiname būti čia. Todėl mes dėkingi jums ir esame čia, kad padėtume jums. Mes esame čia, kad padarytume dėl jūsų viską, kas įmanoma.

¹¹ O dabar, aš ką tik perskaičiau čia tokį—mano sūnus ką tik perdavė laišką nuo damos, kuriame parašyta, kad šis—šis atvykimas bus trisdešimt penkta jos kelionė, kai ji atvyksta, tikėdamasi, jog už ją bus pasimelsta. Trisdešimt penkis kartus ji keliavo šimtus mylių, trisdešimt penkios kelionės.

¹² Tokiu atveju atminkite, kad yra apie šešis šimtus, ar panašiai, laukiančių...?...sąrašas laukiančiųjų iš viso pasaulio, norinčių pasikalbėti. Jūs matote...?...gana sudėtinga. Kai mes galvojame tik apie esančius čia, tai nėra parnelyg daug. Mes tik girdėjome, kad...Matote, tai visame pasaulyje. Ir todėl mes esame...?...

¹³ Įdomu, ar yra čia ši vakarą ta dama (trisdešimt penkios kelionės), parašiusi laišką, kad bus čia rytoj? Trisdešimt penkis kartus ji buvo čia, bet už ją nebuvo pasimelsta. Aš manau, kad jos čia nėra, galbūt ji netgi neatvyko. Bet aš ką tik perskaičiau jos laišką.

Na, aš visuomet stengdavausi atvažiuavęs čia...Kai aš esu...?...kalbėti apie kažką ne tam, kad tik pakalbėčiau ir ne tai, kas patiktų žmonėms...Aš stengiausi kalbėti apie tai, kas patiktų Dievui ir padėtų žmonėms (jūs suprantate?), kad pagelbėtų, kad mes visi galėtume, nesvarbu, kokiai bažnyčiai priklausote, kokiai denominacijai, kad jums būtų padėta labiau prisirišti prie Dievo. Štai tokia mūsų buvimo čia priežastis: priartėjimas prie Dievo.

¹⁴ Ir kai mes matome, kad diena šitokia vėlyva, ir traukimas arčiau prie Dievo...Šiandien pasakiau savo žmonai: “Jei aš neturėsiu kur nors prabudimo, aš—aš žūsiu; aš—aš tiesiog negaliu to ištverti. Aš...Kažkas viduje tiesiog degina mane”.

¹⁵ O! Mes ką tik turėjome seriją susirinkimų, kuriuose apsilankė tūkstančiai žmonių. Ir visai nesvarbu, kad pas jus yra du ar trys milijonai žmonių, jei nėra prabudimo, mes Kentukyje tai vadindavome užtęstu susirinkimu. Jūs žinote, mes visi važiuojame į taip vadinamą užtęstą susirinkimą. Ir mes trokštame prabudimo, kur Viešpaties Dvasia nusileidžia ant žmonių, ir žmonės išganomi, ir didžiuliai dalykai daromi, kad kažkas būtų atlikta dėl Dievo Karalystės.

¹⁶ Ir dabar, maldos tarnavimuose, paprastai mes...Jūs matote, kodėl mes negalimes čia sudaryti maldos eilės. Matote, tiesiog taip sausakimša, kad jūs negalite to padaryti. Matote? Bet paprastai maldos eilėse žmonės, kurie yra—atvyksta ir jie įsitikina, kad Viešpats yra realus. Ir mes įsitikiname, kad Viešpats Jėzus nėra niekas nepasikeitė. Koks Jis buvo, toks yra ir šiandien, ir visuomet toks bus. Ir Biblijoje Žydams 13:8 pasakyta, kad Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Ir anomis dienomis žmonių kongregacijos, kurios susirinkdavo klausyti Jo, galbūt jie nesudarydavo maldos eilės; tačiau jie turėjo tikėjimą patikėti. Ir mūsų Viešpats atsisukdavo, kai jų tikėjimas paliesdavo Jį, ir atsisukdavo, ir sakydavo žmonėms, kad jie kai ką padarė neteisingai, kad jie eitų ir bus išgydyti, ar eitų kai ką padaryti, kai ką ištaisyti, ar panašiai.

¹⁷ Mes žinome apie moterį prie šulinio ir apie kraujuojančią moterį, ir, o, tiek daug — neregys Bartimiejus — kurių tikėjimas palietė Jį. Ir šį vakarą Jis vis dar tebėra Vyrtausias mūsų išpažinimo Kunigas ir toks pat didis, koks Jis visuomet ir buvo. Dabar mes turime leisti sau būti Jo tarnais. Jis yra Vynmedis, Gyvybės šaltinis. Mes esame šakos, gaunančios tą Gyvybę. Ir šakos duoda vaisius, ne vynmedis. Taigi, Kristus veikia per Savo Bažnyčią. Ir tada, kai mes atiduodame save tokiu būdu, kad Šventoji Dvasia galėtų mus pilnai kontroliuoti mūsų tikėjime Kristumi, Jis padarys tą patį, nes tai Kristus.

¹⁸ Ir jei jūs esate prašalietis, ir su mumis...Taigi, paprastai žmonės čia...?...maldykloje...Mūsų pastorius čia meldžiasi už ligonius praktiškai kiekvieną vakarą. Ir už jus meldėsi mūsų maloningas ir mylimas pastorius, Brolis Nevillis, žmogus, kurį Dievas išklauso ir atsako į maldą, — Brolis Ormanas Nevillis. Ir—ir Brolis Donas Ruddellis, ir tie kiti broliai, kurie meldžiasi už ligonius...Ir Brolis Jacksonas, manau, kad jis yra iš kažkokios netolimos, iš seserinės bažnyčios Howard Parke.

¹⁹ O dabar, kai šitaip perpildyta, jei tik jūs tikėsite Dievu...?...ko tik jūs stokojate...Ir jūs esate prašalietis, aš jūsų nepažįstu, jūs tik prašykite Dievą ir stebėkite, ar Jis ne tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Stebėkite, ar Jis nepasakys kaip tik...?...Jis pažįsta jus; Jis žino, kas su jumis negerai; vienintelis dalykas, ką jūs turite daryti...?...tikėti Juo. Ir tuomet Jis jus panaudos kaip vienokį įrankį, o mane kaip kitokį. Jėzus šv. Jono 14:7 pasakė: "Kas MANE tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau". Taigi, tai yra atsidaavęs indas.

²⁰ Na, o rytoj mes ketiname mokyti, kaip jums tapti tokiu indu, kad Dievas, Šventoji Dvasia...?...veiktų per jus. Ir todėl...Matote, Jis buvo...?...Dievas buvo ugnies stulpe, paskui Jis buvo—gyveno Savo Sūnuje, Kristuje Jėzuje; dabar — Savo Bažnyčioje. Kadaise jis buvo vadinamas Tėvu, paskui Sūnumi, dabar Šventąja Dvasia. Tai Dievas, atskleidžiantis Save pasauliui. Vienintelis kelias Jam patekti į

Bažnyčią buvo pirmiausia numirti už tą Bažnyčią, kad Ją pašventintų, kad Jis galėtų atskleisti Save per Savo Bažnyčią. Paskui, šv. Jono 15, Jis pasakė: „Aš esu vynmedis, o jūs šakos“, (matote?), o šaka tiesiog veda vaisius. Telaimina jus Viešpats.

²¹ O dabar, prieš mums... Šio vakaro pamokai... Aš nenoriu jūsų ilgai užlaikyti, nes matau stovinčius žmones, vieni pasėdi, paskui kiti sėdasi, ir taip toliau. Mes labai stengėmės gauti leidimą susodinti dar tris ar keturis šimtus žmonių, bet, atrodo, kad miestas nesutinka, kadangi mes neturime atitinkamo ploto automobiliams. Mes turėjome leidimą iš Indianapolio, o paskui miestas... Mes turime turėti vietą automobiliams. O, kai tik čia įeina keturi žmonės, turime turėti pakankamai vietos pastatyti automobiliui lauke. O ši stovėjimo aikštelė iš tikrųjų priklauso miestui, todėl, matote, jie... Mes—mūsų bažnyčia yra tik maždaug per pėdą nuo miesto ribos. Ir, tikrai, plantas, priežastis, dėl kurios jis buvo nutiestas čia... Žinoma, kai kurie iš jūsų, jauni žmonės, nesupras šito, bet čia buvo tvenkinys. Ir aš pamenu, kai buvau berniukėlis, mes važiuodavome čia, mes turėdavome važiuoti aplinkui, per lauką, kad privažiuotume tvenkinį. Jie nutiesė kelią kaip tik prie kelio—prie tvenkinio.

²² Ir aš nupirkau šį sklypą. Kaip tik čia meldžiantis, Viešpats liepė man nupirkti jį, manau, kad tai įvyko maždaug prieš trisdešimt ar trisdešimt dvejus metus. Štai čia, didelėje pelkėje, kur piktžolės didumu aukščiau galvos... Ir aš nupirkau sklypą už šešis šimtus šešiasdešimt dolerių, šį kampą—kampą štai čia, ir pastačiau bažnyčią.

²³ Na, telaimina jus Viešpats. Norėčiau (jei tai bus pavadinta tema, keletui iš...) perskaityti keletą pasižymėjimų kontekstui; šį vakarą norėčiau kalbėti auditorijai tema *Kito įtaka*. Ir prieš kalbant ar skaitant Žodį, nulenkite galvas ir pasišnekėkime su Žodžio Autoriumi.

²⁴ O dabar, nulenkę galvas ir savo širdis...?... taip pat Jo šventumo pagarboje, įdomu, ar yra tokių...?... šį vakarą prašys, kad jie—jūs širdis dega, kad jie gali tiesiog pakelti...?... savo ranką priešais Dievą ir pasakyti savo maldoje: „Viešpatie Jėzau, aš turiu bėdą. Prakalbėk man šį vakarą. Išgydyk mane. Išspręsk mano finansines bėdas“, kas tai bebūtų. Jis patenkins visus mūsų poreikius. Telaimina jus Dievas. Apie devyniasdešimt procentų kongregacijos.

²⁵ Mūsų Dangiškasis Tėve, mes kreipiamės į Tave. Kai mes paliksime šią mažą molio palapinę, kurioje gyvename, ši valtelė, kuri didingai plaukia gyvenimo magistrale, tikėjimu mes pakylame aukščiau Marso, Jupiterio, Veneros, mėnulio, žvaigždžių, Paukščių Tako, ir tikėjimu atvykstame dabar prie Tėvo Sosto. Žiūrėkite į sėdintį ten, Jo rankos ir kojos perdurtos; tegu dabar tas Kraujas užtaria, nes mes dedame savo dovanas ant auksinio aukuro prie Jo Sosto.

26 Pirmiausia mes dėkojame Tau už Jėzų, Kuris visus šiuos dalykus, kurių mes prašome, padarė imanomais mums per mūsų tikėjimą. Tu matei tas rankas, Tu žinojai, kas plakė žmonių širdyse. Ir aš dedu savo tikėjimą, Viešpatie, ant aukos didžiuliame auksiniame Dievo aukure, kur kasdien deginami smilkalai. Meldžiu, kad Tu išklausytum ir atsakytum į jų maldas, Tėve. Išpildyk jų širdžių troškimus.

27 O dabar, kadangi mes susirinkome, Viešpatie, šį vakarą šiems trims surinkimams, mes esame čia šį vakarą šiame karštame pastate ne kitu tikslu, o tik artimiau eiti su Tavimi. Žinodami, ką daryti...?...Viešpatie, ką daryti...Kaip pranašas pasakė: “Tie, kurie laukia Viešpaties, įgaus naujų jėgų. Jie pakils ant sparnų kaip ereliai. Jie bėgs ir nepavargs; jie eis ir nepails”. Viešpatie, pamokyk mus, kaip laukti, kai mes paprašėme ir...?...turėti tikėjimą žinoti, kad Tu išgirdai, ir Tau tinkamu laiku Tu pasiūsi mums atsakymą auksiniais laiptais Dangaus koridoriais tiesiai į mūsų sielą. Ir mes gausime, ko prašome, nes mes tikime.

28 Pašventink mūsų ausis, kad jos girdėtų šį vakarą, o mūsų širdis — kad priimtų; ir kai pasibaigs tarnavimas, kad galėtume pasakyti kaip tie, keliavę iš Emauso: “Argi mūsų širdys nedegė, kai Jis kelyje mums kalbėjo”. Nes mes prašome to Jo Vardu. Amen.

29 Šį vakarą norėčiau perskaityti tą Rašto dalį, kuri yra Izaijo pranašystėje. Rytoj pasirūpinkite popieriaus, noriu, kad jūs...Turėsiu čia tokią lentelę ar klasės lentą, ant kurios braižysiu per tą pamoką. Ir aš noriu, kad ir jūs tai turėtume, jei imanoma, nes galėsite studijuoti parėję namo.

30 Izaijo 6-tas skyrius, norėčiau perskaityti kelias eilutes iš šio skyriaus, kad gautume šiam vakarui kontekstą.

Karaliaus Ozijo mirties metais mačiau Viešpatį soste, aukštame ir pakeltame, o jo rūbas pripildė šventyklą.

Serafimai stovėjo ties juo: kiekvienas iš jų turėjo po šešis sparnus;dviem jis dengė savo veidą, dviem jis dengė savo kojas, o dviem skrido.

Jie šaukė vienas kitam, sakydami: “Šventas, šventas, šventas VIEŠPATS kareivijų Dievas: visa žemė pilna Jo šlovės”.

Šventyklos stulpai sudrebėjo nuo šauksmo, o namai prisipildė dūmų.

Paskui aš tariau: “Vargas man, aš žuvēs! Aš esu žmogus nešvariomis lūpomis ir gyvenau tarp žmonių nešvariomis lūpomis: savo akimis mačiau Karalių, kareivijų VIEŠPATĮ”.

Vienas serafimas atskrido prie manęs, rankoje laikydamas žėruojančią angli, kurią buvo pasiėmęs replėmis nuo aukuro:

Jis palietė ja mano lūpas ir tarė: „Štai ji palietė tavo lūpas; tavo kaltė panaikinta, tavo nuodėmė apvalyta”.

Aš girdėjau Viešpaties balsą, klausiantį: “Ką man pasiūsti ir kas eis už mus?” Aš atsiliepiu: “Aš čia, siųsk mane”.

³¹ Tai bent susitarimas, kai mąstome apie—ką galėtų reikšti, kai aiškinamės šį Izaijo regėjimą. Tai . . . Man visuomet patiko Izaijas. Jis buvo vienas svarbesnių pranašų. Izaijas pilnai aprašė Bibliją. Biblijoje yra šešiasdešimt šešios Knygos, o Izaijas parašė šešiasdešimt šešis skyrius. Jis pradeda nuo kūrimo pradžios; viduryje Knygos jis pateikia Naująjį Testamentą ir Joną Krikštytoją; o 56-tame ir 60-tame skyriuje jis užbaigia didžiuoju Tūkstantmečiu: Pradžia per Naująjį Testamentą į Apreiškimą. Didis vyras buvo tas Izaijas. Galiausiai žuvo kankinio mirtimi — toks mirties nuosprendis.

³² Kiekvienas dvasios pripildytas Biblijos žmogus mirė ar buvo persekiojamas federalinės valdžios. Kiekvienas iš jų, kuriuos galite įsivaizduoti: Mozė, žydai vaikai, ir Danielius, ir Izaijas. Izaijas buvo pjūklui supjaustytas į gabalus. Ir toliau — Jonas Krikštytojas, visi apaštalai, Pats Jėzus, — visi mirė pagal federalinės valdžios mirties nuosprendį ar bausmę. Pagal įvykių raidą dar prisidės prie anų dienų liudijimų. Suprantate? Jei kada ir buvo metas laikytis mums kartu, tai dabar yra toks metas.

³³ Manau, kad jūs girdėjote apie susirinkimą Romoje, ir mes—jie ten puikiai leidžia laiką. Jie ketina pradėti prabudimą. Tai bus pasaulinio masto prabudimas, be abejo.

³⁴ Grįžtame prie šios temos (mes turėsime tai Septyniuose Antspauduose) — prie šios temos apie buvimą įtakoje.

Karalius Ozijas buvo piemuo. Jis augo. . . Ir jam patiko būti atvirame ore. Jis karaliavo Izaijo pranašavimo metu. Izaijas mokėsi iš—iš kitų vyresnių pranašų. Ir manau, kad tai buvo Zacharijas, Izaijas per jį gavo suvokimą, jis buvo pranašas, kai Izaijas pasirodė veikimo vietoje. Ir buvo pašauktas Izaijas, jis buvo pranašas. Pranašai nėra sukuriami žmonių; pranašai gimsta pranašais.

³⁵ Taigi, pranašavimo dovana pasirodo bažnyčioje, kad žmonės pranašautų. Daugelis Kristaus Kūno narių gali tai daryti, per įkvėpimą. Bet pranašas yra Dievo patalpintas Bažnyčioje, iš anksto paskirtas pranašo dovanai—ar dovanai būti pranašu, ne pranašaujančiu.

³⁶ Na, na, mes sužinojome, kad tas jaunas vyras užėmė sostą. Jei norite užsirašyti keletą Rašto vietų, tai II Kronikų, 26-tas skyrius. Galite perskaityti, ten pasakojama, kad Karalius Ozijas po to, kai mirė jo tėvas A-m-a-z-i-j-a-s, Amazijas—po to, kai jis mirė, o buvo teisus žmogus, bet nusisuko nuo Viešpaties ir buvo nužudytas savų žmonių—Ozikijas užėmė savo—ar, tai yra, Ozijas užėmė savo kaip karaliaus vietą. Ir jis buvo pasodintas į sostą ir pateptas, eidamas šešioliktus metus, berniukėlis, bet jo kompetencijoje buvo tapti karaliumi, nors jis buvo tiktai vaikinukas. Ir jis gerai padarė. Biblija pasakoja mums, kad jis turėjo dievobaimingą tėvą ir dievobaimingą motiną, ir jis vargu ar galėjo tapti kuo kitu nei dievobaimingu berniuku, esant tokiai įtakai, nes šitai buvo priešais jį visą laiką.

³⁷ Žinote, ką aš galvoju? Kiekvienas turi savo nuomonę. Bet vienas didžiausių, mano nuomone, didžiausias prezidentas, kokį tik mes turėjome šioje nacijoje, buvo Abraomas Linkolnas. Na, ne todėl, kad jis buvo respublikonas, bet dėl to, koks jis buvo — dievobaimingas žmogus. Jis iškilo, ir jis—kad tarnautų Dievui. Ir jis pasakė: “Jei kam aš ir noriu atiduoti garbę”, — pasakė jis, — “ar jei kas ir turėjo įtakos mano gyvenimui, — tai dievobaiminga motina, kuri mokė mane melstis ir pažinti Jėzų kaip mano Išganytoją”.

³⁸ O! Kokia tavo šeima, toks ir tu esi. Jūs auginate savo vaikus tam tikroje aplinkoje; devyniasdešimt devyni procentai šansų jiems eiti teisingu keliu, nei jeigu jūs išauklėsite netinkamai. “Nukreipkite vaiką tokiu keliu, koku jis turi eiti, ir kai jis paaugs, nenukryps nuo jo”. Auklėkite teisingai, mokykite savo vaikus elgtis teisingai: būti dorais, sąžiningais ir teisingais netgi mokykloje.

³⁹ Na, vaikai dažnai linkę nusirašinėti vieni nuo kitų ir—ir stengiasi vargais negalais baigti mokyklą. Bet, žinote, aš manau, kad jei tu pats tai pasieksi, tuomet tai bus kažkas, ką tu—tu galėsi įvertinti savo gerą atestatą.

⁴⁰ Jūs žinote, jei kitą dieną tavęs laukia kontrolinis darbas, vietoj to, kad blaškytumėsi visą vakarą, keltumėsi kitą rytą galvodamas: “Ką gi, aš atsisėsiu šalia *to ir to*; jie protingi; ir tuomet aš—aš galėsiu nusirašyti nuo jų”, jei tu prieš Tėčiui meldžiantis prie pusryčių stalo, jei tu tiesiog paprašysi: “Tėti, paminėk mane, šiandien man chemijos kontrolinis” ar kas kita. Tuomet tu, kai melsis Tėtis, paprašys: “Dieve, palaimink Joną, Marytę šiandienos kontroliniame darbe”. Sakau jums, tai pagelbės.

⁴¹ Atminkite, mes galime turėti ką norime, jei prašysime tikėjimu pasitikėdami. Jėzus pasakė: “Viskas įmanoma tiems, kurie tiki. Jūs neturite, nes neprašote, o neprašote, nes netikite”. Jis pasakė: “Prašykite gausiai, kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų”. Man tai patinka.

42 Mūsų mokymas teisingas: kalbėk teisingai; elkis teisingai; galvok teisingai; visuomet galvok teisingai. Aš turiu toki nedidelį šūkį:

Elkis teisingai, tai tavo pareiga Dievui. Galvok teisingai, tai tavo pareiga sau; ir tu žengsi teisingai.

43 Tu negali vienu metu važiuoti į rytus ir į vakarus, tu negali tuo pat metu elgtis teisingai ir klaidingai. Nesvarbu, kaip labai ketini eiti kitu keliu, jei tu nekeliausi tiesiai į vakarus... Tu nevažiuosi į rytus, jei ketini važiuoti į vakarus.

44 Taip šis jaunasis karalius, buvęs tėvo įtakoje vaikystėje, mokė Izraelį Dievo priesakų... O paskui staiga jis pasikeitė savo paskutinėmis dienomis ir mokė prieš Dievą. Ir jo žmonės... Jis buvo nužudytas savo žmonių. Rodėsi, Ozijui tai turėjo būti gera pamoka. Bet mes sužinome, kad Ozijui užėmus sostą, jis pradėjo eiti tuo pačiu keliu kaip ir jo tėtis, gražindamas Dievo dalykus, gražindamas Izraelį prie Dievo garbinimo. Jis sustiprėjo.

45 Ir aš visuomet esu dėkingas už jį jaunystėje, nes jis niekuomet nežaidė jokių politinių žaidimų. Nors politika ir buvo prieš jį, bet vis dėlto jis tiksliai laikėsi Dievo linijos. Tai drebino tą jauną pranašą taip, kad jis tapo didvyriu. Jis buvo pavyzdys pranašui Izaijui.

46 Ir Izaijas nuėjo pas jį į pilį, į karaliaus rūmus. Jis pakvietė jį į vidų; jam patiko Izaijas. Izaijas taip pat buvo jaunas, ir—ir jis... Jie tapo bičiuliais. Ir kaip tas karalius... Kai jis nuėjo tenai, jie—kai kurie politikai atėjo ir sakė: “Mes turime padaryti *taip ir taip*”, karalius Ozijas pirmiausia ieškojo Viešpaties. “Viešpatie, ar Tavo valia yra mums daryti *šitaip ir šitaip*?” Dieve, duok mums toki prezidentą, ne tik tai, bet duok mums pamokslininkus. “Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir Jo teismo, o visa kita bus pridėta”.

47 Tai turėjo būti didžiulė įtaka, nes Izaijas mylėjo jį, kadangi matė jį esant didį vyrą, jis—jis Dievo laikėsi nepajudinamai ir tvirtai. Ir jūs žinote, kad kiekvieną kartą, mūsų gyvenimo dienomis, mūsų dirbamuose darbuose, atminkite, žmonės žiūri ne tik į pastorių, kaip jis atrodo—gyvena, jis—jie taip pat žiūri į lankančius bažnyčią.

48 O, pasidaro labai negera, kai pagalvojame apie bažnyčią. Kartais, jei pastorius priklauso *tam tikrai* organizacijai ar klanui, ir ta organizacija siunčia jį į *tam tikrą* bažnyčią, ir kartais ta organizacija suriša tokio pastoriaus rankas. O tas bičiulis nori tarnauti Viešpačiui, ir galvoja—buvo mokomas, kad vienintelis būdas jam tai padaryti—tarnauti savo organizacijai. Ir jei jis atsistos ir pamokslaus ką skelbia Žodis, bažnyčia nubalsuos prieš jį; ir jis baiminasi, kad tuomet nebeturės galimybės pamokslauti Evangeliją.

⁴⁹ Bet, o, štai ko mums reikia katedrose šiandien — žmonių kaip Ozijas. Nesvarbu, kokia jo bažnyčios politika ar dar kieno nors politika, jis veikė ranka rankon su Dievu. Jis laukė, kol gavo TAIP SAKO VIEŠPATIS, paskui veikė.

Jaunas... Tas jaunas pranašas (maždaug jo amžiaus jaunuolis) kartu su juo šventykloje, jie kartu ėjo ir meldėsi, be abejo, ir klausė Viešpaties valios, ir paskui lygino su Biblijos įstatymais. Jei viskas buvo gerai, Ozijas priimdavo tai; jei nebūdavo tvarkoje, jis kaltindavo politiką. Dieve, duok mums daugiau tokių! Ir tai jaudindavo Izaiją, nes jis buvo gimęs pranašu.

⁵⁰ Ozijas tapo didvyriu Izaijui. Jūs matote, jis buvo... Dėl to, kad jis—jis laikėsi Dievo, jis tapo didvyriu teisiuoju akyse. O ten, ko gero, nebuvo pernelyg daug teisiųjų. Suprantate? Bet mes štai ko norime — kad mūsų gyvenimas turėtų reikšmės Dievui. Kai kas jus stebi.

⁵¹ Neseniai pas kai ką buvau. Ten kaimynystėje vyko... Tenai vyko didelės denominacinės bažnyčios rokenrolo vakarėlis ir jie šoko iki pirmos nakties. Jie kažką erzino už lankymąsi maldykloje, vadino šventaisiais velenėliais tuos, kurie tenai vaikšto, nes pas mus ne denominacija. Ir, o, tai man suteikė puikią progą. Jūs galite įsivaizduoti, kas ten įvyko. Bet dalykas tas... Na, tie žmonės... Be abejo, ta jauna dama, išsakiusi savo nuomonę, jei tik ji būtų žinojusi, kas yra Tiesa...

⁵² Tai įvyko kalnuose prieš kelias savaites. Ir kelyje namo, kai grįžinėjau namo, mes išvažiavome (mes su šeima) truputį pailsėti, kur važiuosime vėl, jei tokia bus Viešpaties valia, sekančią savaitę. Ir tuomet tenai, vieną naktį, aš mačiau regėjimą. Tai buvo miela, graži moteris, jaunoji moteris bėgo; ji šitaip laikė ranką, ją buvo ištikęs širdies priepuolis, nuostabi moteris. Ji krito ir numirė. O Viešpaties Angelas pasakė: “Dabar, kai tu šitai išgirsi, atmink, jie sakys, kad ji nusižudė, bet ji mirė nuo širdies priepuolio. Dabar jau beveik 4:00, todėl tu tiesiog pasakysi, kad 4 valandą”, ir Jis paliko mane.

⁵³ Aš nežadinau šeimos toje poilsiavietėje (kur apsistoja kaubojai, kur mes važiavome suvaryti gyvulių), aš—aš tiesiog palikau juos miegoti iki ryto. O paskui, kitą dieną, aš užsiminiau apie tai ir pasakiau: “Nuo širdies priepuolio mirs kažkokia jauna moteris, labai patraukli”. Ir po dviejų dienų kelyje radijas pranešė, kad tai panelė (negaliu prisiminti jos vardo) Monro, p. Monro. Manau, kad tai jos sceninis vardas ar panašiai; jos vardas buvo kažkoks kitas. Ji mirė ir jie pasakė, kad ji nusižudė.

⁵⁴ Na, neturi reikšmės, kiek aš tai kartojau; jie vis tiek sako, kad ji nusižudė. Bet ji to nepadarė; ji mirė nuo širdies priepuolio! Ir jei pastebėjote, ji ranka siekė telefono—telefonas jos rankoje. Ją ištiko širdies priepuolis. Jie pasakė, kad tenai

buvo migdomieji; ji gėrė juos mėnesį (suprantate?) ar daugiau, iš to buteliuko. Ji mirė nuo širdies priepuolio, ji mirė tiksliai be keturių ar penkių sekundžių 4 valandą.

⁵⁵ Aš skaičiau jos gyvenimo istoriją žurnale, kaip jos... Ji buvo nesantuokinis vaikas; ir kaip ji plaudavo daugybę indų; o jos motina buvo psichiatrinėje ligoninėje; bet ji troško (ji buvo, mano manymu, tobuliausios figūros moteris pasaulyje)—bet ji kažko troško, ko už pinigų nenusipirksi. Aš pamaniau: “O, kad būčiau galėjęs ją pasiekti! Žinau, ko jai reikėjo!” Štai kas jums reikalinga!

⁵⁶ Galbūt žinomų bažnyčių nariai, puikiausias—įžymusis Holivudas, kur visos tos dekoracijos ir blizgučiai... Bet jie matė tuos žmones... Ji matė, kad jos gyvenimas nesiskyrė nuo jų. Tai turi įtakos! Žmonėms reikalinga Kristaus prisikėlimo jėga, kad jie pamatytų, jog Kristus — tai ne pastatė kabanti statulėlė, Jis yra gyva Būtis Šventosios Dvasios pavidale, gyvenantis vyre ar moteryje, suteikiantis ramybę ir pasitenkinimą, ir laimę. O, kad mes tik būtume galėję pasiekti jaunąją damą prieš jai paliekant pasaulį.

⁵⁷ Taigi, įtaka. Mes sužinojome, kad—kad Ozijo gyvenimas turėjo įtakos šiam pranašui iki tol, kol Okijas—Ozijas, tai yra, pastatė sienas ir sustiprėjo, ir iš filistinų atsiėmė žemes bei tai, kas jiems priklausė, ir taip toliau, kol jo šlovė pasklido iki Egipto. Ir sakau jums, kad visuose karalių metraščiuose nebuvo nei vieno, išskyrus Saliamoną, kurio šlovė sklido kaip Ozijo. Kodėl? Todėl, kad jis davė pavyzdį. Jis laikėsi Dievo, nežiūrint, ką jo žmonės manė, ką visi kiti manė, ką jo politikai stengėsi jam įpiršti. Jis tiksliai laikėsi Dievo ir tai—Dievas laimino jį. Tai buvo didžiulė pagalba tam jaunam pranašui.

⁵⁸ Kaip Dievas laimina žmogų, kuris ištikimas Dievo Žodžiui. Na, jis gali būti nelabai populiarius, bet jis bus palaimintas. Taigi, žmonės turi pasirinkti: ar jūs norite elgtis kaip ir kiti, ar jūs norite būti palaiminti Dievo. Taigi, jums tereikia pasirinkti. Jei jūs ketinate gyventi kaip ir kiti, jūs būsite jų laiminami; bet jums nukreips jūsų—visus jūsų troškimus Dievui, jūs būsite palaiminti Dievo. Taigi, jūs turite “apsispręsti šiandien, kam norite tarnauti”, — kaip sakė pranašas. “Visuomet pirmiausia prisimink savo Sutvėrėją, visuomet”.

⁵⁹ Taigi, bet... Kai tas karalius priėjo iki to, kai tapo tokiu dideliu žmogumi, turėjo įtakos Izaijui ir teisiesiems, žinoma, iš jo karalystės, jis priėjo iki to—jis pasijautė pasitikįs savimi. Štai kur jūs darote klaidą. Štai kur tiek daug teisiųjų gėdingai sukniumba, sukniumba nugalėti, nes jie pradeda jaustis pasitikį savimi. Tu pradedi galvoti, kad taip ilgai gyvenai Kristui, kad tau nebesvarbu, ką Jis tau rodo, tu renkiesi, nori to ar ne. Tu turi toliau tarnauti Dievui. Svarbu, ne kuo buvai prieš dešimtį metų, o kuo esi dabar.

⁶⁰ Karalius galvojo pats sau, kad jis iškilo. Puikybė išelino į jo širdį. O šitai nutinka ir mums. Jei dovanosite man už šį išsireiškimą, tai šitai nutinka mūsų visos šalies bažnyčioms. Jie yra puikūs žmonės; vieni geriausių pasaulyje eina į bažnyčią. Manau, kad geriausieji eina į bažnyčią. Bet reikalas tas, kad organizacijos sistema pasididžiuoja. Tai nutiko metodistams; tai nutiko baptistams; tai nutiko nazarėnams, šventumo piligrimams, sekmininkams—pasididžiavę, savavaliai, savimylūs, išpuikę, kuriems nieko negali pasakyti. Dievas negali rasti būdo įeiti į jų širdis. Taip yra dėl to, kad jie tapo tokiais visaižiniausiais, jog niekas jiems nieko nebegali pasakyti. Ir imdami pagrindu savo ir brolių samprotavimus, jie ima pagrindu savo pažiūras. O taip darydami jie Dievą palieka nuošalyje.

⁶¹ Taip nutinka daktarams. Jie tampa tokie savimylūs, kad jiems nebereikia jokios Dievo pagalbos, tuomet aš tokio—nenoriu, kad toks mulkintų mane. Kai jūs kur nors paliecate Dievą, jūs tiesiog—aš noriu, kad jūs ir mane paliktumėte. Suprantate? Nes jūs visada privalote atminti, jog pirmiausia Dievas! Jis pakilo.

⁶² Šiandien tiek daug...Paimkite šeimą, kuri pradeda vaikščioti į bažnyčią. Dievas išgydys tą šeimynėlę. Jis palaimins juos ir suteiks jų gyvenimui Šventąją Dvasią. Vaikučiai melsis prie stalo; jie melsis prieš eidami gulti. Motina ir tėvas susiims už rankų ir melsis. Ir tol, kol jie tai darys, jie bus šeima; bet tegu tik jie...Pirmiausia jūs sužinote, kad jie nieko neturi, jų automobilis, kuriuo važinėja, senas ir netikęs, o gal jie vaikšto pėšiomis. Galų gale jie įsigyja gerą automobilį, geresnius namus. Ir pirmiausia jūs sužinote, kad jie nori įeiti į jų—pasaulio taip vadinamą aukštesnę klasę. Jie persikelia prie kitokių kaimynų, o tenai jie sužino, kad buvo paveikti blogos įtakos. Tu visuomet privalai būti ten, kur Dievo Karalystė ir kur liejasi Dievo šlovė. Būk tenai, kur gali būti dieną naktį dvasiškai maitinamas. Pirmiausia jūs sužinote, kad į namus išelina susiskaidymas ir pasaulietiskumas, ir jie pasididžiuoja. Ozijas taip padarė; jis pasididžiavo, labai išpuiko.

⁶³ Ir dabar mes matome, ką jis stengėsi daryti. Nagi, kas iš tikrųjų jam atsitiko, kai jis pasididžiavo savo širdyje (tai mums pasakyta Biblijoje, Kronikų 26-tame—sužinome—II Kronikų 26), mes sužinome, kad jis įėjo į Viešpaties šventyklą su smilkytuvu rankoje smilkyti smilkalus Viešpačiui. Kai jis tai darė, šventyklos tarnautojas su aštuoniasdešimčia kitų tarnautojų ėjo iš paskos ir kalbėjo: “Nedaryk to; tu neteisus. Tu nesi tarnautojas. Tu — karalius, ne tarnautojas”.

⁶⁴ Jis buvo įtūžęs ir supykęs. Jis nebesivaldė, vis tiek įžiebė smilkytuvą. Ir Dievas ištiko jį raupsais, kol jis stovėjo tenai pyktyje; jis ir mirė raupsuotas. Jie turėjo išvesti jį iš šventyklos.

⁶⁵ Čia mums ir reikalinga pamoka. Jei tas žmogus, kurio sugebėjimuose Dievas palaimino... Bet jis nebuvo patenkintas tuo, jis norėjo užimti kažkieno kito vietą. Tu negali būti niekas... Kaip kongresmenas Upshaw (jūs pamenate jį, tas, kuris buvo—buvo luošas šešiasdešimt aštuonerius metus ir buvo išgydytas tenai susirinkime, jūs žinote. Jis buvo Jungtinių Valstijų kongresmenas), jis pasakė: “Tu negali būti tuo, kuo nesi”. Taigi, tai netoli tiesos. Tu turi likti savajame pašaukime, kuriam Dievas tave pašaukė.

⁶⁶ Na, kolei jis buvo karaliumi, ir—jis, būdamas karaliumi, buvo palaiminimu žmonėms. Bet kai jis pamanė, kad yra tarnautojas, tuomet... Jis todėl taip pamanė, nes Dievas laimino jį, jis galvojo, kad gali būti viskuo, kuo tik panorės. Bet žmonėms jis buvo palaiminimu kaip karalius, bet ne palaiminimas... Jis tapo jiems prakeikimu, kai mėgino užimti tarnautojo vietą. Ir mes turime to galybę. Kiekvienas nori nešti kamuolį. Suprantate?

⁶⁷ Kai žaidžiate kamuoliu (futbolo sezono metu), tai, ką mums reikia padaryti — ne kiekvienam stengtis atimti kamuolį iš to, kuris jį turi; o stengtis apsaugoti tą žmogų. Apginti jį; leisti jam prasiveržti. Mes stengiamės įmušti įvartį. Suprantate?

⁶⁸ Bet ar galite įsivaizduoti tokį netreniruotą karalių, kuris radęs vieną žmogų—jį pačių žmogų—su kamuoliu bėgantį vartų link, o paskui, vietoj to, kad stengtųsi nublokšti nuo jo priešą iš priešingos komandos, kad leistų prasiveržti saviškiui su kamuoliu, kiekvienas stengiasi atimti jam iš rankų kamuolį? Na, jūs gi tikrai pralošite.

⁶⁹ Ir šiandien pas mus tas pats. Kai mes matome, kad veiksmo vietoje pasirodo Dievas ir ketina kai ką palaiminti, pašalinkime visus priešus. Panaudokime savo įtaką kaip gynėjai, ne kaip puolėjai, bet kaip gynėjai, saugantys bėgiką, kad jis praneštų kamuolį, nes nebėra priešinimosi, viskas, ką turi daryti — tai tiesiog bėgti. Mes turime būti puolėjai.

⁷⁰ Aš kalbu pasauliniu mastu, jūs žinote, nes Pilnos Evangelijos Verslininkai visame pasaulyje organizuoja surinkimus. O neseniai, manau, kad tai buvo Kingstone, Jamaikoje, kai tame susirinkime buvo Kastro ir kiti (ar mes buvome tenai pas jį, štai kaip buvo), tenai buvo susirinkę tos garsenybės iš visų salų; o tie verslininkai mėgino pamokslauti Evangeliją. Jis ne savo vietoje. Mums, pamokslininkams, būna gana sunku veikti tolygiai. Ir jie panaudoja tą turimą nedidelę įtaką ir visokią menkų techniką *taip ar šitaip*, ir veikia taip neryžingai, kad tu nė nebežinai, ką daryti.

⁷¹ Daugelį kartų bažnyčioje—bažnytelėje vyksta prabudimas; kažkas nori išeiti ir praveisti maldos susirinkimą. O paskui jam kyla mintis, kuri skiriasi nuo to, ką iš tiesų sako Biblija, bet jis vis tiek tuo tiki; jis pradeda daryti įtaką ir nuveda kitus. Štai

ką reikia daryti — išsaugoti šią Žinią taip, kaip Ji eina, būti tiksliai su Ja ir viską nublokšti nuo Jos, jeigu mes ketiname kirsti vartų liniją.

⁷² Ir aš tariau: “Broliai, kažkas ne taip. Jūs, bičiuliai, esate verslininkai. Pirmiausia, jūs nesuprantate pačio požiūrio. Jūs nesuprantate požiūrio į tarnavimą, nes tarnavimas yra Dievo pašaukta dovana”. “Bažnyčioje Dievas vienus paskyrė apaštalais, kitus pranašais, mokytojais, evangelistais ir pastoriais”. Dievas juos paskyrė Bažnyčios tobulinimui. Verslininkai turi liudyti. Moterys, namų šeimininkės, nesvarbu, ar tu tarnaitė kažkieno namuose, liudyk. Daryk viską, ką gali dėl Karalystės; bet niekada neįterpk savo paties minčių; tik kalbėk, ką kalba Žinia ir tęsk toliau (suprantate?), tuomet, galbūt, tu galėsi paveikti. Na, bet nesistenk pamokslauti, kol Dievas, jūs žinote, nepašauks tavęs. Tiesiog laikykis to savo liudijimo, nes jei nesilaikysi, pateksi į klaidingą kategoriją; ir tuomet viską sugadinsi. Štai taip. O tai Dievui visiškai nepatiks. Tai čia įrodoma.

⁷³ Kai tas karalius . . . Taigi, kai jam papriekaištavo ir pasakė tiesą pastato tarnautojas, stengėsi pasakyti, jog jis neteisus, kad Dievas tam pašaukė tik Aaroną paveldėtojus ir tik jie buvo pašvęsti tam tarnavimui . . . Tai viskas, ką jie turėjo daryti, jie buvo tam pašvęsti. O karalius, kad ir koks teisus jis buvo arba kaip labai Dievas jį laimino, jis neturėjo teisės smilkyti. Jis užėmė kunigo vietą, jis to neturėjo daryti. Ir kai jam buvo papriekaištauta, jis įtūžo; jis nebesusivaldė ir kai tik jis nebesusivaldė, jo veide atsirado raupsai. Jį ištiko raupsai, tuomet jis išmetė smilkytuvą ir išbėgo iš pastato. Matote? Mėgina dėtis kažkuo kitu, mes neturime to daryti.

⁷⁴ Pyktyje jis pasielgė neteisingai ir buvo ištiktas. O tai buvo tikra pamoka, kad jaunas pranašas suprastų, taigi, neturi reikšmės, koks didis žmogus, jis turėjo laikytis savo pašaukimo.

⁷⁵ Aš suprantu, kad tai įrašoma ir žinau, kad tai bus—pasklis po visą pasaulį: džiunglėse, pas hotentotus ir visur kitur. Šio vakaro pamokslas bus išverstas į kitas kalbas. Bet sakau tai iš visos širdies, kaip galėjo . . . Daugelis žmonių klausia: “Kodėl tu neprisijungi prie kokios nors organizacijos? Kodėl neini su sekmininkais? Kodėl neini su *šia* grupe? Kodėl neleidi visų šių menkniekių?” Kaip aš galiu tai daryti? Aš turiu laikytis šios Žinios!

⁷⁶ Kai Viešpaties Angelas pasirodė tenai prie tos upės Šviesoje, kaip matote, ir kai tai įrodė valdžia ir visa kita, mokslas—moksliniai tyrimai, kad tai tiesa . . . Ir Jis liepė man laikytis šio Žodžio. Kaip galiu išmainyti Tai į mokymą? Jei tie žmonės taip daro, tegu daro. Bet mes pašaukti pamokslauti Žodį! Neik į kompromisus; laikykis Žodžio!

⁷⁷ Taigi, dabar jūs matote, kad pavojinga mėginti eiti į kompromisą ir daryti kažką kita ar mėginti pasipūsti ir sakyti: “O, aš galiu daryti *šitaip* ir užsidirbti daugiau pinigų. Aš galiu daryti *šitaip* ir visi broliai sutiks su manimi”. Aš galiu eiti į kompromisą su šiuo Žodžiu ir—kol devyniasdešimt devyni procentai tarnautojų iškart išvers kailį: “Tai puiku, tai gerai”. Ir aš dabar žinau, kad daugelis iš jų kviečia . . . Kas tai? Kepalai ir žuvys, mato išgydytus žmones ir atskleidimus, ir Dievo galias, ir taip toliau, pademonstruotus. Jie kviečia tave susirinkimams, kad pritrauktų žmones į—savo bažnyčias ir kita; bet kai prieinama prie susitarimo dėl Žodžio, jie bėga nuo Jo. Suprantate? Jūs negalite taip daryti. Laikykites Žodžio!

⁷⁸ Taigi, tai buvo pamoka tam jaunam pranašui, kad kuo jis besistengtų būti, jis turi likti savajame pašaukime. O taip, jis sužinojo Dievo įsakymą žmogui. Dievo įsakymas vyrui yra likti savo vietoje. Dievo įsakymas moterims taip pat yra likti savo vietoje. Tu negali užimti vyro vietos. Jos tai mėgina padaryti, bet nedarykite to. Vyrai, neužimkite moterų vietos, nesirenkite kaip moterys. O moterys, nesirenkite kaip vyrai. Biblija sako, kad taip daryti yra blogai. Biblijoje pasakyta: “Moteris, kuri velkasi vyro drabužiais—tai bjaurastis Dievui, pasibjaurėjimas”. Suprantate? Bet dabar jūs vargiai galite atskirti vieną nuo kito. Matote? Taigi, kaip jūs ketinate veikti, jei ne pasisakyti prieš? Ką gi, kai jūs tai darote. . .

⁷⁹ Ar matėte tą teismo procesą šią savaitę čia, Indianoje? Kokia gėda! Mažiau nei prieš penkiolika metų Port Fultone (manau, kažkuri čia ši vakarą esančių šeimų)—čia, Port Fultone, jie iš mokyklos išsiuntė mergaitę namo dėl to, kad dėvėjo šortus mokykloje. O šią savaitę jie stengiasi patraukti į teismą ir išmesti iš mokyklos (ir jie taip padarė) mergaitę, kuri atsisakė dėvėti šortus mokykloje. Kas atsitiko su mūsų tauta? Aš maniau, kad tai laisva šalis; maniau, kad mes turime teisę—religinę laisvę.

⁸⁰ Tas tėvas atsistojo ir pasakė: “Mūsų religinis tikėjimas yra prieš, kad mūsų vaikai dėvėtų šortus, kad mūsų šešiolikos, septyniolikos metų mergaitė dėvėtų šortus; tai prieštarauja mūsų religiniam tikėjimui”. Ir jie atleido, išvarė vaiką iš mokyklos.

⁸¹ Aš suprantu, kad visi, kurie nesutiks ir neįeis į—į—tarptautinį šios draugijos susitarimą, kurią jie stengiasi sukurti, suvesti—ir sujungti kartu visas bažnyčias į bažnyčių federaciją, kad visi, kurie neįeis ir neprisižungs, tuos jie padarys menka provinciją; tuos jie ketina nusiųsti į Aliaską. Jūs taip pat pasiruoškite šaltam orui, nes atrodo, kad taip ir nutiks. Taip, kokia negarbė!

⁸² Mano draugas visam gyvenimui, Jimas Poolas, jo sūnus ši vakarą stovi čia. Aš taip norėčiau, kad jo tėtis ateitų, kaip atėjo

jo sūnus. Šiandien mes kalbėjomės telefonu, ir jis papasakojo apie, ko gero, naujienų komentatorių ar dar ką (aš tiksliai neprisimenu, kas ten buvo), bet pasakė: „Anksčiau būdavo, kad—kad amerikiečiai maudydavosi kartą per savaitę ir melsdavosi kiekvieną dieną“, — tęsė, — „dabar jie maudosi kiekvieną dieną, o meldžiasi kartą per savaitę“. Aš jau geriau apsieičiau be maudymosi. Tai kaip tik ir parodo, kaip mes puolėme. Kas atsitiko šiai nacijai?

⁸³ Maždaug prieš penketą metų buvau Ohajyje, tenai turėjau susirinkimą tame (koks tos vietovės pavadinimas, kur tai vyko?) [Kazkas sako: „Chataqua“—Red.]—Chataqua. Viešbutyje klausiausi žinių, buvo pasakyta: „Šiandien Ohajo teisme nuvyto laisvės gėlė“.

Amišiečiai nepasitiki ir nesiunčia savo vaikų į tas valstybines mokyklas. Jie turi savo mokyklas. O ten, kur tai įvyko, kaimynystėje nebuvo jokios vidurinės mokyklos. Tai Ohajo ir Indianos valstijų įstatymas (manau, tai valstybinis įstatymas), kad visi vaikai iki šešiolikos metų turi lankyti mokyklą. O tas žmogus turėjo porą vaikų: mergaitę ir berniuką, kuriems dar nebuvo šešiolikos; ir jie atsisakė leisti juos į valstybinę mokyklą, kur mokoma Darvino teorijos (kad žmogus išsivystė iš ląstelės, buvo beždžionė; kad jis yra tik pašlovinta beždžionė ir...). Taigi, jie nesutinka su tuo ir jie neleis savo vaikams to klausytis. Todėl juos patraukė į teismą. O tas šaunuolis teisėjas, apsikirpęs „kepurėle“ ir vilkįs kombinezonu, pasakė tiems pagyvenusiems tėvui ir motinai, jis pasakė: „Pone, ši Ohajo valstija turi įstatymą, kuris sako, kad vaikai turi lankyti mokyklą iki šešiolikos metų“, — ir tęsė, — „jūs atsisakote atsiųsti savo vaikus. Koks jūsų atsakymas?“

⁸⁴ Jis atsakė: „Gerbiamas pone, aš gerbiu šios puikios gimtosios valstijos įstatymus“. Jis pasakė: „Bet mes čia atvykome prieš daugelį metų, mūsų protėviai, dėl religinės laisvės, dėl to mes esame čia — dėl religinės laisvės. Mūsų religija moko mus, mes netikime, kad kilome iš gyvūnų ir tapome žmonėmis, kad... Mes tikime, kad buvome sutverti pagal Dievo atvaizdą. Todėl siųsti vaikus į mokyklą, kurioje mokoma tokių dalykų, prieštarauja mūsų religiniams įsitikinimams. Taigi, čia nėra jokios vidurinės mokyklos, į kurią galėtų eiti mūsų vaikai. Ir tai ne dėl to, kad mes negerbiame jūsų; mes gerbiame tai, kuo jūs tikite; bet kai dėl mūsų, mes tuo netikime, mes nenorime, kad to būtų mokomi mūsų vaikai“.

Jis pasakė: „Arba jūs siunčiate vaikus į mokyklą, arba jūs su žmona du metus praleisite pataisos darbų kalėjime“. Paklausė: „Koks jūsų sprendimas?“

Jis atsakė: „Mes su motina renkamės tuos du metus“. Jie apsisuko išeiti.

Teisėjas, ko gero, pasijuto truputėlį kaltas, nes pasakė: „Prisiminkite, ar jūsų Biblija nesako: ‘Atiduokite ciesoriui, kas ciesoriaus?’”

O tėvas atsisuko ir pasakė: „O Dievui . . . ?”

Pranešėjas pasakė: „Ką gi, tuomet laisvė . . .”

O teisėjas paskelbė: „Aš nuteisiu jus dvejiems metams”.

Jis pasakė: „Šiandien laisvė—laisvės gėlė nuvyto toje teismo salėje”.

⁸⁵ Pagaliau, dunkardai—ar amišiečiai, greičiau, nesvarbu, kokie keisti jie bebūtų, jie tiki šventu gyvenimu. Ir Jungtinėse Valstijose niekur nėra jokio įrašo apie jų jaunimo nusikalstamumą. Nei vienas žmogus, nei vienas jų religijos vaikas niekuomet nebuvo nusikaltėlis. Tegu jie būna keisčiausi; jie išauklėti tinkamai. Aš jų nepeikiu.

⁸⁶ Bet paklauskite, tuomet nuvyto ta gėlė, bet po dešimties minučių ji vėl atgijo. Visi buvę ieškovai, pastūmę savo knygas, pasakė: „Tuomet mes atsistadydiname, jei jūs laužote tą konstitucinę teisę, tuomet jie sulaužys ir visa kita”.

⁸⁷ Ar atkreipėte dėmesį, kaip visai neseniai tas protingas senas vyskupas metodistas kalbėjo apie tą—kalbėjo apie maldą bažnyčioje—mokykloje? Tai buvo ne metodistų bažnyčia. Tas vyskupas buvo pakankamai išmintingas, kad tai suprastų. Tai buvo kita grupė, matanti, kaip toli jie gali nueiti, priversdami melstis mokykloje. Jeigu jie praleido tai, tai jie praleis ir kitą taip greitai, kaip tik įmanoma. Jie tiria kiekvieną išėjimą kaip tik gali. Nesirūpinkite, jiems pavyks.

⁸⁸ O! Mums reikia kryžiaus. Mums reikia Kristaus dabar, kol dar galime! Nebūk įtakoje žmogaus, kuris, galbūt, gali įpilti daugiau viralo. Nebūk įtakoje žmogaus, kuris pasiūlys tau važinėti geresniu automobiliu arba gyventi geresniame name, ir parduoti tavo pirmgimystės teisę į Kristų. Nedaryk to! Žiūrėk, ką darai. Visuomet sek tuos, kurie yra Dievo įtakoje ir palaikyme, su kuriais, tu žinai, yra Dievas. Nesek bloga įtaka. Taip! Gerai. Nesistenk užimti kito vietos.

⁸⁹ Šventykloje regėjime jis matė Dievą pakeltame soste, pakeltą Dievą. Dabar jūs matote, tas karalius, kuris . . . Jis buvo pavyzdys Izaijui, ir Izaijas pamatė, kad kai tik karalius pasuko iš savo pašaukimo, buvo—Dievas ištiko jį raupsais. Tuomet Izaijas pagalvojo: „Ką aš privalau daryti?” Ozijas mirė, o jis stipriai laikėsi jo rankos. Ir jis galvojo, kad jam galas; ką jam daryti? Jam beveik jau nieko nebereiškė gyvenimas. Tai ką gi jaunasis pranašas padarė? Jis nuėjo į šventyklą melstis. Jis parkrito prie aukuro ir sušuko.

⁹⁰ Kartais Dievas leidžia, kad pati atrama išslystų iš po kojų. Kartais jis leidžia ligai parblokti mus. Jis leidžia nemalonumams, širdies skausmui kirsti mums. Kartais Jis tai

dar, kad Evangelija paveiktų jus. Būkite pakankamai išmintingi suprasti tai. Nebūkite tokie kvaili nueiti šalin nuo to.

⁹¹ Atkreipkite dėmesį, Izaijas žinojo, kad privalo surasti kažką kita. Taigi, ką jis darė? Jis nuėjo į šventyklą; pakėlė rankas ir sušuko Dievui. Ir jį apėmė regėjimas. Ir kai jį apėmė regėjimas, jis pamatė Dievą, ne žemai soste, bet pakeltą aukštyne. O, vaje! Jo rūbo šleifas driekėsi paskui Jį ir kilo į Dangų. Ir jis matė po šventyklą skraidančius serafimus. O, vai! *Serafimas* reiškia “degintojas”, tą reiškia žodis *serafimas*. Jis yra greta aukuro. Faktiškai, serafimai yra tie, kurie priima auką ir apvalo garbinantįjį, ir paskui jį pristato Dievui, tai atlieka serafimas. Taigi, šie serafimai yra angeliškos būtybės ir jie yra artimiausi Dievui, šalia aukuro. Ir jie priima auką. Tai rodo Dievo teisingumą – kad nuodėmė negali patekti Jo akivaizdon, jei ji nebuvo išpirkta. Matote? Ir tie serafimai. . .

⁹² Jūs prisimenate Septyniuose Bažnyčios Laikotarpiuose, kaip jie saugojo tas Evangelijas po vieną kiekvienoje pusėje? Jūs pamenate juos stovinčius Edeno sode su ugniniu kardu? Jie saugo aukurą.

⁹³ O Izaijas, tas didis pranašas, kai jį apėmė Dvasia, jis pirmiausia pamatė Dievą, sėdintį aukštai Danguje, aukščiau visų žemiškų karalių. Pasakė: “Aš mačiau Karalių, Viešpatį, sėdintį aukštai ir pakeltą (tuomet jis matė tikrąjį Karalių), o Jo rūbo šleifas driekėsi paskui Jį”.

⁹⁴ Ir jis matė pastatę skraidančius serafimus. Jie turėjo sparnus, dengiančius veidą, kojas, o dviem sparnais jie skrido. Ir jie šaukė: “Šventas, šventas, šventas Viešpats Dievas Visagalis! Šventas, šventas šventas Viešpats Dievas Visagalis!” Kokia—kokia muzika, koks ritmas! Jūs sakote: “Jie tai turėjo sakyti labai švelniai. ‘Šventas, šventas, šventas Viešpats Dievas Visagalis’.” [Brolis Branhamas imituoja—Red.]

⁹⁵ Izaijas pasakė: “Kai jie prakalbo, pastato kolonos drebėjo nuo jų šauksmo”.

⁹⁶ Jie ne paprastai sakė: “Šventas, šventas, šventas [Brolis Branhamas imituoja—Red.]”. O, koks balsas. Ir pasakė: “Kolonos judėjo ir drebėjo nuo jų šauksmo”. Jos šaukė, tos angeliškos būtybės, stovėdamos šalia Dievo, šaukė: “ŠVENTAS, ŠVENTAS, ŠVENTAS VIEŠPATS DIEVAS VISAGALIS!” Koks regėjimas! Štai tau! O, vai!

⁹⁷ Vėl atkreipkite dėmesį: Izaijas, kuris laikėsi Ozijo rankos ir matė jį mirštant, įvykus Dievo teismui; ir paskui pamatė tas šventas būtybes šalia Dievo, serafimus, šaukiančius: “ŠVENTAS, ŠVENTAS, ŠVENTAS VIEŠPATS DIEVAS VISAGALIS!” . . . Ir tie šventieji angelai dengė savo veidą. Šventieji angelai dengė šventus veidus švento Dievo akivaizdoje, tuomet kas esame mes? O dabar. . .

⁹⁸ O, jūs, metodistai ir baptistai, ir presbyteronai, ir sekmininkai, kas mes esame? Kai šventieji angelai slepia savo šventus veidus sparnais, stovėdami Dievo akivaizdoje, kai angelai, būtybės, faktiškai aukštesnės už angelus... Angelai tenai nestovi, tik serafimai. Jie aukštesni už angelus. O Dievas toks šventas, kad jie net dengia savo veidus šventojo Dievo akivaizdoje. Ir vienintelis dalykas, ką jie galėjo sakyti, tai: „ŠVENTAS, ŠVENTAS, ŠVENTAS VIESPATS DIEVAS VISAGALIS!“ Tai tau! Specialus apdangalas, kad jie galėtų ištverti Dievo akivaizdoje... Kokio apdangalo mums reikia? Jie turėjo būti apdengti.

⁹⁹ Štai ką noriu pasakyti kaip tik dabar: Jėzaus Kristaus Kraujo visiškai pakanka. Suprantate? Kristus niekada nemirė už tuos serafimus. Ne, ne! Bet jie buvo sutvertos būtybės. Jis niekada nemirė už angelus; Jis mirė už nusidėjėlius. Jie niekuomet nemirė už šventus žmones; jis mirė už nuodėmingus. Tol, kol tu manai, kad esi šventas, tol tau iš Jo nėra jokios naudos. Bet kai tu suvoki, kad esi niekas, tuomet Jis numirė—Jis numirė už tave. Suprantate? Kai tu suvoki, kad esi niekas, tuomet Jis Vienintelis—tu buvai tas, už kurį Jis numirė. Dievas visas šventas. Jame nieko kita nėra, tik šventumas; tai viskas — tyrumas.

¹⁰⁰ Na, dabar kelioms minutėms atkreipkime dėmesį į tuos sparnus. Mes sužinojome, kad dviem sparnais jis dengėsi veidą. Ak, tik pagalvokite! Netgi šventieji angelai dengė savo šventus veidus šventojo Dievo akivaizdoje. Ir vienintelis dalykas, ką jie galėjo pasakyti, buvo: „Šventas, šventas, šventas Viešpats Dievas Visagalis! Šventas, šventas, šventas Viešpats Dievas Visagalis!“ Ir mums pasakyta, kad jie šaukė dieną naktį. Tai pirmas laiptelis einant žemyn nuo Dievo. Dieną naktį, be paliovos. O jūs galvojate, kad mes keliame daug triukšmo. Ką jūs manote apie milijonus aplink sostą, kurių balsas drebino šventyklos kolonas, kai tik vienas iš jų sušuko: „Šventas, šventas, šventas“? Jūs žinote, tai jo balsas sudrebino šventyklą, kai jų milijonai šaukė aplink Dievo sostą. „Šventas, šventas, šventas Viešpats Dievas Visagalis! Šventas, šventas, šventas Viešpats Dievas Visagalis“, sparnais dengė veidus, sparnais dengė kojas, sparnais nuolankume, pagarboje. O vaje!

¹⁰¹ Dabar nėra jokio nuolankumo ir pagarbos niekam, kas kalba apie šventumą. Tu kalbi apie šventumą—esi vadinamas šventuoju velenėliu. Nėra jokio nuolankumo, jokios pagarbos nei Dievui, nei Jo žmonėms, nei Jo Žodžiui.

¹⁰² Taigi, kuo pabaigs šis pulkelis? (Manau, kad tu teisus, Benai. Tu tiksliai pataikei tąkart, sūnau. Taip, tai beveik tiesa.) Kuo pabaigs ši nepagarbi grupė? Kuo pabaigs šis nepagarbus pulkelis (štai kaip!), tie, kurie neturi visiškai jokios pagarbos Dievui.

¹⁰³ Jūs žinote, būdavo taip, kad jei moteris ar vyras pasisakydavo esą Krikščionys, žmonės gerbdavo juos; bet šiandien jie tik nori pažiūrėti, kiek gali iš jų pasišaipyti. Matote? Nepagarbi grupė! Varge! Kodėl? Žinote, ką? Štai priežastis. Jie nesuvokia, kad tai – Tiesa. Jie nesuvokia Dievo. Jie neprisimena, kad Biblijoje sakoma: “Dievo angelai stovyklauja aplink tuos, kurie Jo bijo”. Jie ne tik ateina ir aplanko juos; jie – jie pritvirtina savo palapines. Amen! “Dievo angelai stovyklauja aplink tuos, kurie bijo Jo Vardo”. Jie tenai būna dieną naktį.

Pagyvenęs tamsiaodis giedojo tą giesmę: *Angelai saugo mane*. Giedojo:

Visą dieną, visą naktį saugo angelai mane. . .

¹⁰⁴ Teisingai. Visą dieną ir visą naktį angelai saugo mane. Jėzus kalbėjo apie tuos mažutėlius, pasakė: “Žiūrėkite, kad nepaniekintumėte nė vieno iš jų, nes jų angelai visuomet mato Mano Tėvo, kuris Danguje, veidą”. Suprantate? Jie visuomet stovyklauja aplinkui, saugodami juos. O jie netgi netiki tuo, bedieviai žmonės. Mes ryte kalbėsime, kas yra dievobaimingumas ir bedieviškumas, jei tokia bus Viešpaties valia.

¹⁰⁵ Taigi, jie netgi tuo netiki. Jie visiškai nebeturi padorumo, pagarbos, nuolankumo, ir vis tiek vaikšto į bažnyčią. Labiausiai nepagarbi grupė yra vaikstantys į bažnyčią. Štai taip.

¹⁰⁶ Senas spekuliantas alkoholiu, degtindaris, prasilenkdamas gatvėje, pusiau girtas, jei tu prašneksi jam apie Viešpatį, jis sustos ir kalbės su tavimi. O kai kurie iš tų apkerpėjusių taip vadinamų tikinčiųjų, bažnyčios narių, nusijuoks tau tiesiai į veidą, nes jie nenori...?.. Žinoma! Jie nepagarbūs. Tik pamanykite, tu turi priklausyti jų klikai arba netgi negyvensi jų kelio pusėje. Matote? Tai tiesa. Nepagarbūs.

¹⁰⁷ Taigi, tie angelai, būdami Dievo akivaizdoje, jie buvo... Tikėjo... Dovydas sakė (pamenate, kalbėjome prieš kelis vakarus, kai pamokslavau apie tai), ir jis pasakė – Dovydas pasakė: “Aš nuolatos statau Viešpatį prieš save, kad nesvyruočiau. Be to”, – jis sakė, – “kai darau tai, mano kūnas ilsės su viltimi”. Taip, pone! “Nes aš žinau, ką... Jis nepaliks mano sielos mirusiųjų buveinėje, ir neleis Savo šventajam supūti. Nes Viešpats visuomet priešais mane”.

¹⁰⁸ Kur beeitumei, patalpink Dievą. Jei žmogus pyksta ir plūsta tave, patalpink Dievą tarp savęs ir jo. Jei kas pavadina tave šventuoju velenėliu, patalpink Dievą tarp savęs ir jo. Jei žmona pyksta ant tavęs, patalpink Dievą. Jei vyras pyksta, patalpink Dievą. Jei vaikai pykdo tave, patalpink Dievą. Suprantate? Ką bedarytum, patalpink Dievą. Jei tėvelis ir mamytė duoda tau truputį pylos ir baudžia tave, patalpink

Dievą. Prisiminkite, ką apie tai Dievas pasakė? “Parodyk vaikui kelią, kuriuo jis turi eiti”. Matote? Visuomet atminkite — patalpink Dievą. Pastatyk Dievą prieš save, ir tu būsi nuolankus Dievui ir gerbsi Jį. Teisingai.

¹⁰⁹ Dabar sekite! Dviem sparnais jis dengė veidą ir dviem sparnais... Tai reiškia pagarbą, pagarbą Dievui, nulenkę—pridengę savo veidą. Na, mes—mes neturime sparnų veidui prisidengti, mes nulenkiame galvą prie Jo kojų, nulenkiame savo galvas ir meldžiamės pagarbiai, nuolankiai. Taip, pone! Pripažinkite tai. Ir dviem sparnais jis dengė savo kojas. Jo kojos... Pridengtos jo kojos—vaizdavo paklusnumą ir pagarbą.

¹¹⁰ Kaip Mozė, Mozė iš pagarbos Dievui, sakančiam jam, kad jis stovi ant šventos žemės, nusiėmė savo apavą. Matote? Jis kažką padarė su savo kojomis. Paulius iš pagarbos Dievui, nuolankiai... Kai Viešpaties angelas stojo priešais jį Ugnies Stulpe, jis krito veidu ant žemės. Pagarba! Jonas Krikštytojas turėjo tiek pagarbos, kad pamatęs ateinantį Jėzų, pasakė: “Aš nesu vertas net paliesti Jo kojų”. Matote? Kojos, rodo pagarbą. Suprantate?

¹¹¹ O! Žinokite, vienintelis dalykas, kurį reikia žinoti: jūsų nusižeminimas. Jei jūs norite kažko pasiekti su Dievu, nusižeminkite. Nepasidarykite tokie dideli kaip Ozijas. Jis nuėjo tenai ir jis—jis pasakė: “Aš vis tiek tai padarysiu, ar aš... Nėra reikalo jums tai sakyti man”. Matote? Jis turėjo tapti nuolankus. “Taip, Kristaus Tarnai, atleiskite man”. Jam niekuomet nebūtų atsiradę raupų. Ne! “Aš žinau, tai jūsų darbas; Dievas pašaukė jus. Tai jūsų pareigos. Eikite ir atlikite tai, Ponai. Labai atsiprašau”. Atsitraukus, šioje Knygoje būtų buvęs kitoks įrašas. Bet kai jam buvo padaryta pastaba, jis įpyko.

¹¹² Tu gali žmonėms dėl ko nors padaryti pastabą ar pasakyti jiems apie nusižengimą, jie palieka bažnyčią. Jie nori... išeiti pas ką nors, pasakyk moterims, kad jos neturi būti trumpų plaukų, — “Ką gi, aš eisiu kitur, kur šitai galima”.

¹¹³ Prieš kurį laiką tokia dama... Aš nusiunčiau savo žmoną. Mes buvome susirinkime; ji neturėjo laiko išsiplauti galvos, ir ji... Aš pasakiau, kad ji nueitų į vieną tų grožio salonų, kur jai išplaus galvą. Ji ten nuėjo, o ta dama net nežinojo, kaip sutvarkyti jos plaukus. Ji turėjo susukti juos ant viršugalvio. “Nagi”, — pasakė, — “aš niekuomet neploviau šitokių ilgų plaukų”. Ji nieko nežinojo apie tai. Aš nesuprantu. O, varge! Matote?

¹¹⁴ Jie nesupranta, apie ką visa Tai. Kodėl? Dėl silpnų katedrų, prie kurių jie sėdėjo (būtent!), silpnų katedrų, kuriose neskelbiama Tiesa. Jie eina į kompromisus su Ja. Suprantate? Geriau... Geriau, jei jūs paklausytumėte to... Ir tu kalbi su

vienu iš jų, jie pašoka, pratrūksta ir sako: “Aš niekada daugiau neklausysiu to šventojo velenėlio”. Matote? Pirmyn, Ozijau. Štai taip!

¹¹⁵ Raupsai, nagi, geriau jau mane bet kuriuo momentu apniktų raupsai, nei tokios rūšies raupsai; na, tai sielos raupsai. Suprantate? Kai tu prieini ir pratrūksti... Tave kaip tik tuomet ir vėl ištinka raupsai—nuodėmė, kas yra blogiau už raupsus. Tai — sielos raupsai.

¹¹⁶ Ozijas, tikriausiai, nuėjo ir užmigo prie savo tėvų, kaip Biblijoje pasakyta. Jis buvo išganytas, kadangi tiesiog padarė kažką neteisingai. Bet kai jūs taip darote, gerai tai suprasdami, tuomet jus ištinka sielos raupsai. Ir tuomet nėra kelio įeiti raupsuotojo sielai; jūs žinote tai.

Taigi, būkite mažais. Nusižeminkite prieš Dievą...?... Nebūkite pasipūtę ir išdidūs; tyrinėkite Raštus ir pamatysite, jog tai tiesa.

¹¹⁷ Neseniai kažkam kalbėjau... Jie pasakė: “Broli Branhamai, aš sužinojau, kad jūs iš ‘Tiktai Jėzus?’”

Aš atsakiau: “Jūs blogai supratote”. Matote? Aš paaiškinau: “Aš nesu iš ‘Tiktai Jėzus’”.

Pasakė: “Na, bet jūs krikštijate Jėzaus Vardu”.

¹¹⁸ Aš tariau: “Tai nerodo mano priklausomumo ‘Tiktai Jėzui’”. Aš pasakiau: “‘Tiktai Jėzus’ — mokymas: jie krikštija atgimimui. Aš tuo netikiu. Aš netikiu, kad tavo pasikrikštijimas Jėzaus Vardu atleidžia tavo sielą—tavo nuodėmes; aš tikiu tuo, ką pasakė Petras: ‘Pirmiausia atgailaukite; atsigręžkite, jūs praleidote ženklą; grįžkite’.” Atgailaukite, paskui parodykite pasauliui, kad jūs buvote—jūs buvote pakrikštyti. Aš tikiu, kad... Aš netikiu, kad gimimas iš naujo yra Šventosios Dvasios krikštas. Tai ne Šventosios Dvasios krikštas; tai — atgimimas iš naujo. Mes atgimę per Kraują. Kraujo ląstelė kyla iš—tai yra, gyvybės ląstelė kyla iš Kraujo. Jūs Šventąją Dvasią pakrikštyti į kūną, bet gimę jūs per Kraują. Visiškai taip. Jūs gimę per savo tėvo kraują. Aš gimęs iš naujo per savo Tėvo Kraują, ir per jūsų—mūsų Tėvą, Kristų. Taip, pone!

¹¹⁹ Bet, jūs matote, kad mes netikime tais dalykais. Dėl to, kad mes krikštijame Jėzaus Kristaus Vardu, nepriskirkite mūsų “Tiktai Jėzui”; visiškai ne. Ne, pone!

¹²⁰ Taip, pone! Mozė nusižemino Dievo akivaizdoje, kai išgirdo tą Dievo balsą, sakantį: “Nusiimk apavą”. Mozė pasilenkė ir greitai nusiėmė savo apavą. Matote? Štai taip.

¹²¹ Paulius, kai ta Šviesa parbloškė jį ant žemės... Jis prakalbo: “Sauliau, Sauliau, kam Mane persekioji?”

Paklausė: “Viešpatie, Kas Tu esi?” Matote, tiesiog ant žemės. “Kas tai?”

Atsakė: “Aš esu Jėzus (Ugnies Stulpas)—Aš esu Jėzus. Sunku tau spyriotis prieš akstiną”.

Paklausė: “Viešpatie, ką man daryti?” Jis buvo pasirengęs.

¹²² Jonas Krikštytojas matė Jį ateinantį. Vienas didžiausių vyrų... Jėzus sakė, jog tarp gimusių iš moters nebuvo didesnio žmogaus už Joną. Ir kai Jonas pamatė Jį, jis prisipažino buvęs toks mažas, kad pasakė: “Aš nesu vertas nuimti Jo apavą”. Amen!

¹²³ Atkreipkite dėmesį, kad didelis žmogus visuomet nusizemina. Kelias į viršų yra žemyn, visuomet. Pasidarykite maži, ir Dievas jus pakels. “Kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas, o kuris save žemina, bus išaukštintas”. O, vai, man tai patinka.

¹²⁴ Pasidarykite maži; visuomet būkite maži. Nebūkite svarbia persona; būkite mažu bičiuliu. Suprantate? Vis tiek tarp mūsų Vienintelis Dievas yra didelis. Teisingai.

¹²⁵ Jums nereikia sakyti: “Tai šventa bažnyčia, šventi žmonės”. O, ne! Tai — šventas Dievas (teisingai) ir nuodėminga bažnyčia, ir nuodėmingi žmonės. Štai taip. Nėra tokio dalyko kaip šventa bažnyčia; tai šventas Dievas Bažnyčioje. Tai ne šventi žmonės; tai Šventoji Dvasia žmonėse. Tuomet tu kalbi ne apie žmones; tu kalbi apie Šventąją Dvasią, kuri žmonėse. Amen, amen! Štai kur teisingas žodis! Amen! Pataikė tiesiai į tikslą; aš pajaučiau tai! Taip, pone! Jam tai patiko; aš tai žinau. Šlovė! Taip, pone! Gerai.

¹²⁶ Pasidarykite maži. Jis dengė savo veidą dviem, pagarba. Jis nusizemino dengdamas savo kojas. Dabar trečia — dviem jis skrido. Dviem jis pats veikė. Jis buvo pagarbus Dievui. Jis buvo nuolankus Dievui. Ne tik tai: jis ne sėdėjo tenai, bet veikė pats. Taip ir su Bažnyčia. Amen! Veikė pats. Ką būtų turėjęs, buvo pasirengęs eiti su tuo. Taip, pone! Vienintelis dalykas, ką jis galėjo pasakyti, buvo: “Šventas, šventas, šventas Viešpats Dievas Visagalis”; bet jis veikė su tuo. Štai taip! Jis pradėjo veikti. Štai ko ši vakarą reikia bažnyčiai: pirmiausia būti pagarbiai, kitas dalykas — būti nuolankiai, paskui veikti pačiai. Taip, pone!

¹²⁷ Jis parodė pranašui... Kai Jis parodė pranašui, kaip Jis pristato Savo tarnus, kaip jis ketino padaryti, ką darė tas vaikinai, tas Angelas? Tas pranašas matė, kaip jo balsas sudrebino šventyklos kolonas, kai jis sušuko: “ŠVENTAS, ŠVENTAS, ŠVENTAS VIEŠPATS DIEVAS VISAGALIS”. Ir pastatas sudrebėjo, ir... Jis vėl sušuko: “ŠVENTAS, ŠVENTAS, ŠVENTAS VIEŠPATS DIEVAS VISAGALIS”, ir pastatas sudrebėjo.

¹²⁸ Izaijas tarė: “Vargas man!” Pranašas, patvirtintas pranašas, gimęs pranašu, vienas didžiausių Biblijos pranašų; ir

jis tarė: “Vargas man, nes aš savo akimis mačiau Dievo šlovę”. Pažvelkite į tą nusižeminusį pranašą, pranašą, žmogų, kuriam atėjo Dievo Žodis. Bet kai jis pamatė regėjimą vyksme, jis tarė: “Vargas man, nes aš stoviu taip arti, kad net matau Viešpaties Buvimą”.

¹²⁹ Mūsų modernūs amerikiečiai gali tai pamatyti, o nueina ir šaiposi iš to. Štai taip.

¹³⁰ Kai jis pamatė regėjimą, kuris buvo pademonstruotas, pademonstruotą regėjimą (o Dieve, pasigailėk šio nuodėmingo pasaulio!)—pademonstruotą regėjimą, jis sušuko: “Vargas man, aš esu žmogus nešvariomis lūpomis ir gyvenu tarp žmonių nešvariomis lūpomis. Aš žuvēs; manyje nieko nėra gera”.

¹³¹ Na, jūs sakote: “Dėkui Dievui, aš priklausau presbyteronams, metodistams, sekmininkams; man nereikia sėdėti ir klausytis tokių dalykų.” Koks tai skirtumas, koks skirtumas.

¹³² Ir, jūs pamenate, tas pranašas, pašauktas nuo gimimo ir patvirtintas, iš anksto paskirtas savajam tarnavimui, siekė Tiesos, o jis buvo su karaliumi. Jis matė pademonstruotus Dievo darbus, bet kai pamatė aiškų regėjimą, vietoj išsiaukštinimo, jis tarė: “Vargas man. Aš žuvēs. Dabar tai jau man viskas, nes savo akimis mačiau Dievo šlovę”.

¹³³ Mes galime matyti Dievo šlovę, o darome lankstą ir kalbame: “Pulkelis šventųjų velenėlių, pamišę žmonės”. Nenuostabu, kad mes niekur nenueisime.

¹³⁴ Prisiminkite, aš sakiau jums, kad ateinu čia kai ką pasakyti, kas padės žmonėms. Taip, mes privalome būti—gerbti Tai. Mes privalome atiduoti kiekvieną įmanomą lašelį pagarbos, kai matome, kad kalba aiškus regėjimas nuo Dievo ir žinome, kad tai Tiesa.

¹³⁵ “Vargas man”, — tarė Izaijas. “Aš ši vakarą esu šiame pastate (ar šiandien, ar bet kada), ir matau Dievo šlovę. Matau kalbantį Angelą ir matau kažkokį judėjimą. Ir, pakėlęs akis, kaip tik čia matau pasireiškusi Dievą. Vargas man, nes aš esu žmogus nešvariomis lūpomis ir gyvenu tarp nešvarių žmonių”.

¹³⁶ Stebėkite, kas įvyko. O, ką gi Jis padarė? Jis parodė pranašui Izaijui, kad žmogus turėtų būti gerbiantis, turėtų būti pagarbus Jo akivaizdoje. Pagarbus ir nuolankus, o paskui veikti. Teisingai! Imti veikti.

¹³⁷ Kaip ta moteris prie šulinio, pamatė kažką vykstant, broli, ji turėjo dvejus sparnus. Ji labai greitai nuskrido jais. Ji nuėjo ten, prie Jokūbo šulinio atsinešti to užteršto vandens, dėl kurio jie ginčijosi; bet kai ji atsigerė iš to Gyvybės Šaltinio; ji išties greitai nuėjo veikti. Ji nepasakė: “Pone, prašau, pasakykite, kur jūs įgijote išsilavinimą. Kur jūs tai įgijote? Kaip jūs to išmokote?” arba: “Iš kur jūs sužinojote, kad aš turėjau penkis

vyrus? Iš kur jūs sužinojote, kas ne taip su manimi? Kaip jūs sužinojote, kad aš samarietė? Iš kur jūs sužinojote visus šiuos dalykus?” Ji nė karto nepaklausė; ji pasakė: “Pone, aš matau, kad Tu esi Pranašas. Mes žinome, jog ateina Mesijas, Jis kalbės mums šiuos dalykus”. O, varge! Ji atpažino tai pagal Raštą. O paskui ji pasakė: “Aš žinau, jog ateina Mesijas, Jis kalbės mums šiuos dalykus”.

Jis tarė: “Aš esu Jis”.

¹³⁸ Ji nuėjo veikti. Kiek tik pajėgdama, ji nuskubėjo į miestą; apskelbė: “Ateikite pažiūrėti Žmogaus, Kuris pasakė man, ką esu padariusi. Ar tik tai nebūs Mesijas!” Kai ji pamatė Tiesą, ji nemėgino nešti kamuolio, ji—bet ji neabejodama Jai parodė tam tikrą—tam tikrą—didžiulę pagarbą. Ir ji neabejodama suteikė Jai didžiulę paramą, nes ji nuėjo į miestą ir apskelbė: “Jūs ateikite pažiūrėti. Jei netikite tuo, ateikite, eime su manimi”. Šlovė!

¹³⁹ Jaučiuosi ši vakarą kaip šventasis velenėlis. Taip, pone! Ak, jei šitaip jaučiasi šventasis velenėlis, tebūnu aš toks. Taip, pone! Žinau, Jis teisus. Žinau, Jis čia. Žinau, kad tas pats Mesijas, žinau, kad tas pats Dievas, tas pats Kristus yra kaip tik čia, šiame sename tvankiame pastate šįvakar. Galiu jums tai įrodyti. Amen!

¹⁴⁰ Pažvelkite į tą Viešpaties Angelą, stovintį kampe kaip tik virš tenai sėdinčio žmogaus. Jo vardas yra... Jis yra didžiai gerbiamas. P. Wittas. Jis yra iš Virdžinijos (teisingai!), kenčiantis nuo nervinio išsekimo. Jei jūs tikėsite visa širdimi, galėsite eiti namo sveikas. Ar tikite tuo, pone? Gerai, eikite namo ir būkite sveikas; su jūsų nerviniu išsekimu baigta.

¹⁴¹ ...? ...sėdintis štai ten; jo vardas Morriah. Jis atvyko iš Iliinojaus. Jis turi rūpesčių su tiesiąja žarna. Jei jūs tikėsite tuo, pone... Ar jūs tuo tikite? Aš nepažįstu jūsų. Ar tikite tuo? Liga paliks jus. Aleliuja!

Kai lūpas pranašo anglis karšta apvalė,

Jis tapo tyras visiškai, švarus;

Kai Balsas Dievo klausė: “Kas eis už mus?”

Tuomet jis atliepė: “Aš čia; siųski mane!”

¹⁴² Neturi reikšmės, koks persekiojimas, neturi reikšmės, koks kryžius, — “Siųsk mane, Viešpatie; aš čia!” Neturi reikšmės, kiek nusisuka nuo tavęs, kiek *šio*, *to* bei *ano*, — “Siųsk mane!”

¹⁴³ Jis yra tas pats Mesijas. Jis yra kaip tik čia dabar. Aš vėl Jį matau. Amen! Kas tai?

¹⁴⁴ Ta moteris nuėjo veikti. Ji gavo sparnus ir pradėjo skristi. Ji išties greitai pradėjo veikti.

¹⁴⁵ Kai kartą jūroje apaštalas Petras priėmė Dievą Jo Žodyje... Jis žvejojo visą naktį ir nieko nepagavo. Atėjo Jėzus pas jį; Jis tarė: “Užmeskite tinklą į kitą pusę nuo valties”.

¹⁴⁶ Jis pasakė: „Viešpatie, aš žvejys; aš žinau, kada jos kimba ir kada ne. Aš žinau, kur jų yra ir kur nėra. Aš juk žvejojau visą naktį ir nepagavau nė menkos žuvelytės. Na, bet jei Tu sakai užmesti čia . . . Aš žinau, kad čia nėra žuvies, bet dėl Tavo Žodžio, Viešpatie, aš užmesiu tinklą“. Ką jis padarė? Jis nuėjo veikti. Amen!

¹⁴⁷ Čia yra pilnas vandens baseinas. Jei niekuomet nebuvai krikštytas Jėzaus Vardu, laikas veikti. Jei esi tik bažnyčios narys ir nepažįsti Dievo Šventosios Dvasios krikšte — laikas veikti. Teisingai? Uždenk savo veidą pagarboje. Uždenk savo kojas nuolankume ir atsiklaupk, ir veik. Jei nepažįsti Dievo, veik.

¹⁴⁸ Kai neregys, negalintis regėti, kai Jėzus prakalbo jam ir užspjovė truputį purvo jam į akis, ir jį išgydė—išgydė. Kai jis išgijo, nuėjo veikti. Jis paskleidė šlovę apie Jį. Jis nesistengė nešti kamuolį; bet, broli, jis paskleidė šlovę apie Jį po visas apylinkes. Ką jis padarė? Jis pradėjo veikti.

Kartą neregys buvo išgydytas ir pasakė . . .

“Tas Žmogus nusidėjėlis; tu Jo netgi nepažįsti!”

¹⁴⁹ Jis pasakė: “Nusidėjėlis Jis ar ne, aš nežinau; bet aš žinau vienintelį dalyką: kadaise aš buvau aklas, dabar regiu“. Ką jis padarė? Jis pradėjo veikti.

¹⁵⁰ Štai ko reikia bažnyčioms. Pradėkite veikti! Pas mus pernelyg daug formos, pas mus pernelyg daug pasaulietiško orumo; mums reikia pradėti veikti. Amen! Jis plačiai paskleidė šlovę apie Jį.

¹⁵¹ Žmonės Sekminių metu nelabai daug težinojo. Kai kurie iš jų net nemokėjo pasirašyti. Jie buvo išgąsdinti. Jie buvo aukštutiniame kambaryje. Bet ką vieną dieną jie padarė? Jie nuėjo tenai paklusnūs Jo Žodžiui. Jie priėmė Jo Žodį. O, jei šiandien žmonės tiesiog priimtų Jo Žodį, tuomet jie pradėtų veikti. “Jūs pasilikite Jeruzalės mieste”. Luko 24:49.

“Jūs priimsite Šventąją Dvasią po šio pažado—po to ant jūsų nužengs ši Šventoji Dvasia; tuomet jūs tapsite Mano liudytojais”. Darbų 1:8.

¹⁵² Luko 24:49 pasakyta: “Ir štai Aš atsiųsiu jums Tėvo pažadą: bet laukite Jeruzalės mieste, kol būsite apgaubti jėga iš aukštybių”. Kaip ilgai? Vieną valandą, dvi valandas, dešimt dienų, keturis mėnesius, šešis mėnesius — neturi reikšmės. Kol! Kaip ilgai? Tiesiog kol. Kai kažko prašote Dievo, pasilik tenai kol. Amen! Pasilik kol. Kol kas? Kol tai įvyks. Reikalauk to! Tikėk tuo! Laikykis to! Pradėk veikti! Liudyk apie tai! Liudyk! Nebijok. Pradėk veikti!

¹⁵³ Ką jie veikė aukštutiniame kambaryje? Šlovino ir laimino Dievą. Dėl ko? Dėl pažado; jie žinojo, kad jis turi išsipildyti. Štai, kas jums reikalinga: pradėti veikti. Šlovinkite Dievą, kol Pažadas bus išpildytas. Jūs turite pažadą.

¹⁵⁴ Jei tikite, kad Dievas gydo, veikite toliau. Jei tikite, kad Jis ketina dabar jus pašaukti, ir laikotės Jo, – veikite toliau. Amen! Veikite toliau! Jūs turite du sparnus, todėl pasinaudokite jais. Veikite toliau! Mosuokite jais aukštyн žemyn. “Viešpatie, aš tikiu; Viešpatie, aš tikiu”. Jūs negalite paprasčiausiai šaukti: “Šventas, šventas, šventas”; jūs turite sakyti: “Viešpatie, aš tikiu!” Veikite toliau! Amen!

¹⁵⁵ Jie veikė tol, kol iš Dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi pūstų smarkus vėjas. Tuomet ten išties vyko veiksmai. Tuomet jie veikė.

¹⁵⁶ Broli, Sese, tai, ką mes matėme vykstant šiomis paskutinėmis dienomis, turi mus pastūmėti veikti. Amen! Mes turime veikti. Visiškai teisingai. Mes susėdome, tarytum kažkas... Gerai, susėda žmonės – sekmininkai; Viešpats kai ką parodo; jie sako: “Hm! Tai visai neblogai”. O, varge! Nelabai tepanašūs į tuos serafimus, esančius greta Dievo. Štai taip. Pasiuntinys netgi dar arčiau Dievo. Jūs tampate Jo vaiku anapus varinio aukuro.

¹⁵⁷ Serafimas yra prie varinio aukuro. Bet jūs kaip sūnus ar duktė įeinate tiesiai į Dievo akivaizdą. Jums nereikia eiti per koki nors kunigą ir visus tuos dalykus. Jis yra jūsų Kunigas. Suvokiate? Tiesiai ten į Jo akivaizdą kaip sūnūs ir dukterys. Broli, aš tikiu, kad mes turime daugiau nei sparnus. Amen! Mes turime Šventąją Dvasią! Teisingai.

¹⁵⁸ Mes mes turime veikti su pagarba ir nuolankumu, o ne veikti, stengiantis ką nors ant ko nors užstumti, bet su tokia pagarba ir nuolankumu, kad galėtume veikti ir pasakyti: “Vargas mums, mes matėme Visagalio Buvimą. Mes matėme išsipildančius regėjimus, lygiai kaip Jis buvo sakęs. ‘Darbus, kuriuos Aš darau, ir tu darysi. Didesnius už šiuos darysi, nes Aš einu pas Savo Tėvą’.”

¹⁵⁹ Mes matėme įvykstant daugiau, nei kada buvo parašyta... Ką gi, mes matėme tų dalykų įvykstant daugiau viename susirinkime, nei aprašyta Biblijoje. Štai taip. Daugiau viename susirinkime, nei aprašyta per trisdešimt trejus su puse metų trukusį Jo gyvenimą. Štai taip. Pagalvokite apie tai. Mes tai matėme savo akimis. Mes matėme tai vykstant. Mes matėme tai išpranašauta, išsipildant, stebėkite tai. Luoši, akli, šlubiai, nusilpę – tai, kas buvo išpranašauta ir išsipildė iki taško. Niekuomet neapvyklė. Broli, tai turi privesti mus prie nuolankaus ir pagarbaus veikimo.

¹⁶⁰ Nuo pat ten, nuo Biblijos laikų, kai Ugnies Stulpas buvo virš Izraelio, kai Jis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų... “Aš ateinu nuo Dievo ir grįžtu pas Dievą”. Šv. Paulius pamatė Tai ir krito veidu. Toks didis mokytojas kaip Paulius, mokėsis pas Gamalielį, vartėsi dulkėse ir šaukė: “Viešpatie, Viešpatie, Kas Tu? Aš pasirengęs eiti”. Didis žmogus jis buvo, mokytas; ir jis

nusižemino, nes pamatė Ugnies Stulpą. Mes ne tiktai savo akimis matome Jį judantį tarp mūsų, bet Tai netgi įrodyta moksliskai. Tai turi mus priversti veikti.

¹⁶¹ Mes matome Jį darantį tą patį, ką Jis darė ir tuomet. Jis vis dar daro tai šiandien. Tėvo pažadas. Nagi, kas tai? Tai ateina, kad patvirtintų Žodį, kad tokiu būdu įrodytų Žodį. Tai turi priversti Bažnyčią veikti, ar taip nemanote?

¹⁶² Dviem pagarbiai dengė savo veidą. Dviem dengė savo kojas, nuolankumas. O dviem jis nuėjo dirbti. Jis nuėjo, paleido tai veikti.

¹⁶³ Taigi, mes turime veikti gerbdami Žodį. Mes turime būti stiprūs žmonės.

¹⁶⁴ Jo atėjimo ženklai atsiranda, mes visur juos matome Žodyje. Mes girdime, kaip Šventoji Dvasia nusileidžia pasakyti mums, kad įvyks tam tikri dalykai.

¹⁶⁵ Ne daugiau kaip prieš dvidešimtį metų kaip tik šiame pastate Jis pranešė apie prezidento Kenedžio atėjimą. Buvo tiksliai pasakyta, kas įvyks, kad moterys ir kiti iškels šį žmogų, kas jis toks bus. Ir mes visa tai žinojome, ir buvo tiksliai pasakyta, kas įvyks. Taip ir yra šiandien. Ir štai ta konferencija artėja, Bažnyčios Federacija ir visi renkasi kartu. Kodėl tai nepriverčia mūsų veikti? Štai taip. M-hm!

¹⁶⁶ Žodis po žodžio, ką Jis kalbėjo, išsipildė tiesiog greta mūsų. Tai turi priversti mus veikti.

¹⁶⁷ Kaip ir pranašas, mes matėme pasitraukimo, neigimo, denominacijų garbinimo, savo vietų praradimo pasėkmes ar artėjimą.

¹⁶⁸ Panašiai kaip Izaijai nutiko: iš pradžių jis buvo denominacinis žmogus. Laikėsi karaliaus, nes jis buvo geras žmogus. Bet jis pamatė, ką su juo padarė savęs išsiauškstinimas. Tai jį amžiams prazudė. Ir mes matėme, ką bažnyčiai padarė denominacijos išsiauškstinimas. Tai amžiams išvedė taip vadinamą denominacinę bažnyčią iš arenos. Pasakykite, kada nors viena pakilo po nuopolio. Kur ji yra? Atsigręžkite į istoriją ir pažvelkite į kurią nors puolusią bažnyčią. Kai tik ji organizavosi – puolė, ir niekuomet nebesugrįžo. Ozijas niekuomet daugiau nebegrįžo į–į šventyklą. Jis likusias savo dienas buvo raupsuotas, raupsuotą ir palaidojo. Taip, pone!

¹⁶⁹ Taigi, pranašas pamatė pasėkmes. Jis pamatė, kad–ką tas išsiauškstinimas padarė. “Na, bet juk mes esame...” arba: “Beveik kiekvieną...Niekas negali prisijungti prie mūsų denominacijos be psichiatro patikrinimo, kad matytume, ar tinkamas protinio išsivystymo lygis. Jis turi turėti teologijos, filosofijos daktaro laipsnį netgi kad galėtų ateiti pasikalbėti su mumis. Jei jis neturės tokio laipsnio, mūsų valdyba nepriims

jo". O, varge! "Geriausi...geriausi šalies žmonės renkasi... Pažvelkite į automobilius, pastatytus aplinkui mus; tai – kadilakai, rikenbekeriai ir taip toliau".

¹⁷⁰ Mes matėme tai mirštant. Mes matėme tai mirus, ir viskas prisipildė–dėmių–žaizdų–pūvančių žaizdų, kaip Biblija tai vadina. Tai visos žaizdos kartu. Jos dvokia. Štai taip. (Aš sakau tai dvasine prasme. Suprantate?)

¹⁷¹ Mes matome juos nebesilaikančius–nebegriebiančius Dievo Žodžio ir garbinančius mokymus. Ką, matome, tai duoda? Ištinka raupsais, netikėjimu. Ak! Varge, o varge!

Kaip Ozijas mėgino užimti savo pateptojo vietą–pateptą tarnavimą, po ko jis buvo ištiktas ir įsitikino, kad jis viską sužlugdė. Ir mes matėme tas bažnyčias stengiantis užimti pateptojo tarnavimo vietą – pamokslauti Dievo Žodį, ir įklimpstant. Jie nežino, ką daryti. Pateikite jiems Žodį, ir jie nebežino, ką daryti. Pasibaisėtina. "Mes tikime, kad tai buvo aniems laikams". Kas tai? Jie susipainioję. Kaip galite turėti Dievo pateptąjį tarnavimą ir neigti Jo pateptąjį Žodį, kai Jis Pats yra Žodžio formoje? Kaip jūs galite neigti, kad Žodis teisus ir vis vien tvirtinti, kad esate Dvasios pateptas?

¹⁷² Vienintelis dalykas, kuris pademonstruos Dievo Žodį – tai Pati Šventoji Dvasia. "Kai ateis Jis, Šventoji Dvasia, Jis paims tai iš Manęs ir parodys jums". Štai taip. Kaip galite užimti pateptojo tarnavimo vietą ir priklausyti mokymui ar denominacijai? Jie mirę! Tai, ką jūs turite daryti – tai parkristi ir sušukti: "Viešpatie Dieve, aš esu žmogus nešvariomis lūpomis". Taip, pone!

¹⁷³ Tos denominacijos stengiasi užimti šventos bažnyčios vietą. "Mes tikime Dievu Tėvu, Visagaliu, Dangaus ir žemės Sutvėrėju, ir Jėzumi Kristumi, Jo Sūnumi. Mes tikime šventąja Romos katalikų bažnyčia", ir visais kitais dalykais. "Mes tikime šventųjų bendravimu".

¹⁷⁴ Aš tikiu Kristaus bendravimu. Taip, pone! Aš tikiu, kad šventieji yra šlovėje, žinoma. Ir aš tikiu, kad mes turime vieną Tarpininką tarp Dievo ir žmogaus. Taip, pone! Kiša tuos niekus...Štai, Biblija paneigia tai. Jie kalba: "Ką gi, tai Biblija". Tai – Dievas! Žodis buvo Dievas, Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų. Taigi, Žodis yra mūsų kūne, demonstruojantis Save, pateptas Šventąja Dvasia. Laikas veikti. Teisingai.

¹⁷⁵ Regėjimo pranašui efektas (o, vaje!) privertė jį prisipažinti buvus nusidėjėliu (pateptas pranašas). Jis pasakė: "Aš esu žmogus nešvariomis lūpomis, aš neteisus. Aš neteisingai elgiausi. Aš pats esu nešvarus". Jis buvo nuodėmingas. Jis išpažino savo nuodėmes. Taip, pone! Privertė Dievo pranašą prisipažinti buvus nuodėmingu; štai kaip

suveikė regėjimas. Kai kurie teologijos ar filosofijos daktarai tik pasijuoks iš šito. Išivaizduoja esą kažkokios bažnyčios kažkokia hierarchija.

¹⁷⁶ Ar girdėjote, ką šiandienos žiniose kalbėjo tas kardinolas? Jis pasakė: “Kai kurie moko, kad Viešpats greitai sugrįš”. Jis sakė: “Bet mes, žinoma, pašalinsime tą grupę. Mes norime suvienyti pasaulio religiją”. Būtent taip. Žmonės, neužmikite dabar. Viskas arčiau, nei jūs manote. Tas žmogus labai panašus į tą, kuris nepažino Juozapo, suprantate.

¹⁷⁷ Stebėkite, kokių klastingų atsiranda. Jie valdo čia, šioje paskutinėje vietoje, kur jie suformavo tam atvaizdą, priimdami Bažnyčios Konfederaciją ir priversdami ją kalbėti lygiai taip, kaip žvėris, ir suteikdami jai jėgą persekioti visus dievobaimingus žmones, ir pakeis Dievo laikus ir įstatymus. Kaip tik taip buvo pasakyta. Mes aptarsime tai vėliau; šį vakarą pernelyg vėlu, bet mes—jūs vis tiek tai sužinosite. Taip, pone!

¹⁷⁸ Tai privertė jį—privertė jį prisipažinti buvus nusidėjėliu...?..Na, jei šiandien tai būtų įvardyta, jie pasakytų: “Ką gi, aš esu *toks ir toks* daktaras”.

Girdėjau, kaip vyskupas pasakė: “Kai aš pakilsiu į dangų, žinote, ką padarysiu?” Tėsė: “Aš nueisiu pas—pas Jėzų ir pasakysiu: ‘Žinai, kas aš? Aš *toks ir toks* vyskupas’.”

Jis tarė: “Taip, girdėjau, mano motina kalbėjo apie tave”.

Tarė: “Žmonės, tikintys Biblija, panašūs į braidančius drumzliname vandenyje; tu nežinai, kur eini”.

¹⁷⁹ Jūs taip negalvokite. Jis yra mano Vedlys. (Pamokslausiu tai rytojaus vakarą.) Taip, pone! Jis ves jus per visus drumzlinus vandenį, kuriuos reikia pereiti, pro visas pavojingas povandenines uolas, visas aukštumas ir žemumas. Kur tai bebūtų, Jis praves mane per mirties upę. Amen! O, taip, pone! Jis praves. “Kai ateis mirtis, aš nebijosiu pikto, nes Tu su manimi. Taip, nors eičiau per mirties šešėlio slėnį, nebijosiu pikto; Tu esi tenai”.

¹⁸⁰ “Jei nusileisčiau į pragarą”, — sakė Dovydas, — “Jis ten”. “O, jei aušros sparnus pasiėmęs nuskrisčiau, Jis ten. Jis visuomet priešais mane, todėl aš nepajudėsiu”. Amen! O, varge! Pasiimkite tuos sparnus ir eikite veikti dabar. Taip, pone!

¹⁸¹ Tas pranašas taip pat išties skubiai pradėjo veikti: jis suklupo. Ir tarė: “Aš žmogus nešvariomis lūpomis”. Paskui, kai tik jis išpažino, paskui atėjo apvalymas. Pirmiausia jūs turite išpažinti.

¹⁸² Aš noriu, kad jūs atkreiptumėte dėmesį: kai tas pranašas...Pagalvokite apie tai, ne...Žmogus, buvęs su federaline valdžia, patvirtintas pranašas, kai tik jis pamatė

regėjimą... Jis niekuomet anksčiau nebuvo matęs regėjimo; jam buvo visai kitaip. Jis pajuto Dievo vedimą ir veikė pagal Žodį. Bet tąkart buvo aiškus regėjimas, ir jis sušuko: „Aš esu žmogus nešvariomis lūpomis ir aš—visi šie žmonės yra nešvarūs. Vargas man, nes aš mačiau apreišką Dievo šlovę“. O mes tik žiūrime į tai. Mes turime skristi. Suprantate, suprantate?

183 „Aš esu žmogus nešvariomis lūpomis“. Jis nuėjo prie aukuro ir tarė: „Aš esu žmogus nešvariomis lūpomis, Viešpatie. Ką man daryti, ką man daryti, nes mačiau Tave štai čia pasireikšusį? Mačiau angelą, sudrebinusį tą daiktą. Mačiau jį kalbantį ir kažkas pajudėjo ten, už nugaros“. Amen! (Tikiuosi, jūs nemigate.) O, varge! Prakalbo ir kažkas įvyko. Šlovė! Kas įvyko?

184 Paskui mes sužinome, kad jis išpažino savo nuodėmę, ir kai tik jis tai padarė, tas, kalbėjęs stipriu balsu, atskrido, paėmė ranka, paėmė replės, pakėlė anglių, paėmė ją į savo ranką, atėjęs palietė Izaijo lūpas ir apvalė jį.

185 Stebėkite: jis nenusiuntė jo gauti filosofijos daktaro laipsnį. Jis nepadarė jam išmokti taisyklių knygą; bet Jis—Dievas rodė pranašui, kad Jo valanti jėga buvo ugnis nuo aukuro. Amen! Dievo valanti jėga nėra mokymo dėstymas ar prisijungimas prie bažnyčios; tai — Šventosios Dvasios jėga ir ugnis, kuri nusileidžia ir apvalo žmogų nuo viso jo netikėjimo. Amen!

186 Dievo kelias pranašui apvalyti eina per ugnį, ne per mokymą. Ką pranašas būtų žinojęs apie mokymą? Dievas ketino jį panaudoti. Žodis turėjo būti parodytas per jį, todėl Jis negalėjo jam duoti mokymo. Jis būtų laikęsis to mokymo. Todėl Jis paėmė ugnį nuo aukuro ir apvalė pranašą.

187 Pirmiausia išpažinimas, paskui apvalymas ugnimi. Šlovė Dievui! O, stebėkite! Pirmiausia išpažinimas, antra — apvalymas, trečia — pavedimas. Amen! Štai ko jums reikia. Pirmiausia išpažinimas: „Aš neteisus!“ Antra — apvalymas. Išteisinimas, Pašventinimas ir Šventosios Dvasios Krikštas. Matote? Išpažinimas, apvalymas, pavedimas. „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją. Kurie tikės, tuos lydės ženklai“. Amen!

188 Po išpažinimo ateina apvalymas. Po apvalymo ateina pavedimas. Skelbkite Evangeliją, gydykite ligonius. Nesvarbu, ką žmonės sakė, jis . . .

189 Galiausiai tas brangus pranašas mirė persekiojamas, buvo supjaustytas į gabalus.

190 Atminkite, tai įvyko po to, kai Izaijas išpažino buvęs neteisus. Jis buvo visiškai neteisus; jis rėmėsi savo mokymu

(matote?), rėmėsi žmogumi, žmogiškais reikalais. Jis matė karalių, kuris buvo didis žmogus; jis buvo religingas žmogus. Bet jis matė, kad visi žmonės žlunga. Suprantate? Bet kai jis tai pakeitė, kai pažvelgė į viršų ir pamatė regėjimą Kas yra Dievas, tuomet jis tarė: “Aš noriu išpažinti, kad esu neteiskus. Tie seni mokymai daugiau neveiksmingi, nes jie mirė ir sužlugo. (Matote?) Jie ištikti raupsų, bet aš mačiau parodytą Dievo šlovę”. Mokymas negali to parodyti. Mokymas negali to šitaip pasakyti. Mokymas negali šitaip veikti. Tam reikia Kristaus. Ir kai tik jis tai išvydo, tarė: “Na, aš buvau visiškai neteiskus, Viešpatie”. Ir tuomet ateina apvalymas; tuomet ateina pavedimas. O, varge!

¹⁹¹ Tuomet, kai Izaijas buvo apvalytas...Kai Dievas paskelbė: “Kas eis už Mane”, Izaijas buvo tas, kuris atsiliepė: “Viešpatie, aš čia; siųsk mane!” Apvalytas pranašas.

¹⁹² O, ar nematote *Itakos*? Nepasiduokite Marthelos įtakon. (Tikiuosi, čia nėra žmogaus tokiu vardu.) Nepasiduokite kokios nors mažos mergaitės, kartu su jumis einančios į mokyklą, vardo įtakon, ar greta gyvenančios kaimynės, kerpančios plaukus ir dėvinčios šortus; nepasiduokite tokiai įtakai. Nepasiduokite kokio nors mokymo apimto pastoriaus įtakai, kuris atsisako Dievo Žodžio ir pateikia jums mokymą; nepasiduokite tokiai įtakai. Bet stovėkite ten, pakol pamatysite nusileidžiančią Dievo šlovę, pamatysite kažką efektyviai veikiant ir pamatysite tai įvykstant lygiai taip, kaip Dievas buvo sakęs. Tuomet sušukite: “Vargas man, Viešpatie; aš buvau neteiskus. Apvalyk dabar mane, Viešpatie. Apvalyk mane! Gyvojo Dievo Dvasia, nusileisk ant manęs gaiviai”.

Kai lūpas pranašo anglis karšta apvalė,
Jis tapo tyras visiškai, švarus;
Kai Balsas Dievo klausė: “Kas eis už mus?”
Tuomet jis atliepė: “Mokytojau aš čia; siųski mane!” (Jis buvo pasirengęs. Jis kai ką pamatė. Taip, pone!)

Nuodėmėj ir gėdoj miršta milijonai;
Išklausyk jų liūdną ir skausmingą raudą.
Skubėki, broli, paskubėki jų vaduot;
Greičiau ištarki: “Mokytojau, štai aš!”

¹⁹³ Kažkas turi būti įvykdyta. Yra vėliau, nei mes manome. Tegu Dievo regėjimas padaro tokią įtaką žmonėms, kad jie galėtų pamatyti, kad tas pats Dievas, buvęs šventykloje su Izaiju, yra tas pats Dievas Savo šventovėje šiandien. Jis yra Šventosios Dvasios šventovėje. Jis yra Šventoji Dvasia. Kadaise Jis buvo kūnu; dabar Jis yra Dvasia, judanti tarp Savo žmonių, rodanti Save gyvą, ne miręs mokymas, bet gyvas Kristus, tas pats vakar, šiandien ir per amžius. O, Izaijau, greitai atsakyki: “Mokytojau, štai; siųski mane”.

Melskimės. Nulenkę galvas . . .

Kai lūpas pranašo anglis karšta apvalė,
Jis tapo tyras visiškai, švarus;
Kai Balsas Dievo klausė: “Kas eis už Mus?”
Tuomet jis atliepė: “Štai aš; siųski mane!”
(Kartu.)

Kalbėki, mano Viešpatie; kalbėki, mano
Viešpatie.

Kalbėk, ir aš tuoju Tau atsiliėpsiu.

Kalbėki, mano Viešpatie; kalbėki, mano
Viešpatie.

Kalbėk, ir atsakysiu: “Viešpatie, siųski
mane!”

¹⁹⁴ Taigi, tai gali būti jūsų kaimynas; tai gali būti jūsų bendradarbė, bendradarbis, bet ten yra . . .

Nuodėmėj ir gėdoj miršta milijonai;
(Mokymuose ir denominacijose.)

O, išklausyk jų liūdną ir skausmingą raudą.

Skubėki, broli, paskubėki jų vaduot;

Greičiau ištarki: “Mokytojau, štai aš!”

Kalbėki, mano Viešpatie; kalbėki, mano

Viešpatie. (Mačiau regėjimą nuo Viešpaties;
aš mačiau tai įvykstant.)

Kalbėk, ir aš tuoju Tau atsiliėpsiu (Jis jau
prakalbo.)

Kalbėki, mano Viešpatie; kalbėki, mano
Viešpatie.

Kalbėk, ir atsakysiu: “Viešpatie, siųski
mane!”

¹⁹⁵ Dabar, nulenkę galvas, šį vakarą man įdomu, kaip sakiau jums, aš stengiuosi kai ką išnagrinėti, kas, manau, padės jums. Jūs matėte tą pranašą; jis buvo didis žmogus. Jis gimė būti pranašu. Jis sužinojo, kad pasuko klaidingu keliu; jis laikėsi Ozijo, karaliaus, rankos. Jis pamatė, kad tu negali remtis kūniška ranka. Tai genda. Tai klaidinga. Bet pažvelk aukštyn ir pamatysi Dievą, sėdintį aukštai Savo soste. Pakelk akis į Jėzų; Jis pasakė: “Aš esu tas pats vakar, šiandien ir per amžius”. Leisk Jam pakelti tave Dvasioje. Stebėk ir pamatysi, ar Jis ne tas pats vakar . . .

¹⁹⁶ Kai tas Izaijas pamatė Dievo regėjimą, judantį į tą šventyklą, jis buvo pasirengęs išpažinti esąs neteisingas. Jis buvo pasirengęs išpažinti nepadaręs nieko teisinga. O paskui jis nuskrido pas tautą; paskui jis darė viską, kas teisu. Viską, ką galėjo padaryti, kol galų gale jis užantspaudavo savo liudijimą krauju.

¹⁹⁷ Manau, kad visus mus apėmęs toks jausmas. Kiek jūsų jaučiate norį pasakyti—išklaudyti Dievą kalbant—kurie

norėtumėte—pasakytumėte Dievui: “Aš čia; siųsk mane!” Pakelkite rankas. “Aš čia, leisk man paliudyti pienininkui. Leisk, kad aš paliudyčiau kam nors, kam aš galiu, ką nors nuveikti. Leisk man ką nors nuveikti. Viešpatie, aš neprašau būti pamokslininku. Aš neprašau būti juo, bet, Viešpatie, jei aš ūkininkas, padaryk mane ūkininku, galinčiu liudyti kaimynui ūkininkui. Tebūnu aš tokiu ūkininku, kai pardavinėsiu grūdus, kad galėčiau paliudyti grūdų supirkėjui. Tebūnu aš ūkininku. Jei aš—jei aš moteris, leisk man paliudyti draudimo agentui. Leisk man paliudyti pienininkui, laikraštininkui. Leisk man ką nors daryti, Viešpatie. Leisk man nueiti pas kaimynystėje gyvenančią seserį ir pelnyti jos palankumą, ji gyvena greta, yra pikta ir neteisi. Leisk, kad aš jai švelniai paliudyčiau. Leisk man užsidengti veidą nuolankumo sparnais; taip pat pridengti ir kojas. Leisk man būti pagarbiam Tavo Akivaizdoje, bet siųsk mane dar su dviem sparnais, Viešpatie, skubiai pas ką nors: ‘Aš čia; siųsk mane, siųsk mane!’”

¹⁹⁸ Tuomet visi atsistokime šitokioje pagarboje ir pašvęskime save tarnavimui Dievui. Visagalis yra čia. Ar tikite? Mes esame Jo Dieviškoje Akivaizdoje. Nepamirškite dabar to. Jo Buvimas yra čia, lygiai tas pats, kaip buvo... Atvirai kalbant, čia stovėdamas aš jau mačiau keturis ar penkis regėjimus. Teisingai. Teisingai. Jie apie du ar tris žmones, priklausančius šiai bažnyčiai, tai nieko nesako; bet Jis yra čia lygiai tas pats. Gerai.

Dabar štai ką mes norime padaryti: kiekvienas iš jūsų savaip pašvęskime save Dievui.

Mes matome Jo palaimingo atėjimo ženklą;
Štai, pažiūrėk: žali jau figos medžio lapai.
Kiekvieną tautą pasiekė štai Karalystės
Evangelija,
Nebetoli mes, pabaiga — čia pat. (Teisingai.
Ar tai tiesa?)

Tuomet Jo palaimingo atėjimo Žinią mes
nešim su džiaugsmu širdy;
Jau greit šlovingas atėjimas Jo praneš tai
kiekvienam.
Tada prabuskite, šventieji Viešpaties,
Kam snausti — pabaiga arti,
Paskutiniam ruoškimės šaukimui. (Amen!)

Tautos skyla, Izraelis bunda; (Dabar jie tauta.)
Ženkla, pranašų nusakyti Rašte,
Pagonių dienos jau suskaitytos,
Jie kančių prislėgti, (Jūs matote tai vykstant
ne tik tautose, bet ir bažnyčiose.)
Sugrįžkite, o, išblaškytieji.

Išgelbėjimas nebetoli;
 Žmonių širdys bijosi vis;
 Prisipildyk Jo Dvasios,
 Taisyk žibintus;
 Pažvelk — išvadavimas nebetoli.
 Pranašauja netiesą;
 Atmeta Dievo tiesą,
 Kad mūs Dievas yra Jėzus Kristus. (Jūs
 žinote, ką jie daro.)

. . . . .

Ir—bet mes eisim, kur žengė Apaštalai.
 Išgelbėjimas nebetoli;
 Žmonių širdys bijosi vis;
 Prisipildyki Dvasios,
 Taisyk žibintus;
 Pažvelk — išvadavimas nebetoli.

¹⁹⁹ Nutrinkite tą denominacinį aprūkimą. Nutrinkite tuos pasaulietiškus suodžius. Jėzaus Kristaus Kraujo daugiau negu pakanka jūsų apvalymui. Pažvelkite viršun! Tegu jūsų žibintai spindi. Pasiimkite tuos sparnus ir iškart skrinkite pas ką nors.

Pakelkime dabar rankas ir sakykime: “Dieve, aš čia; siųsk mane”.

²⁰⁰ Dangiškasis Tėve, pašvenčiu save Tau ši vakarą, Viešpatie, kartu su šia bažnyčia, po šio pamokslų, griežto, rūstaus: “Aš čia, Viešpatie; siųsk mane”. Čia mano bažnyčia, Viešpatie. Teprisidengia jie veidus pagarpa. Teprisidengia jie kojas nuolankiai. Teįgyja jie drąsos skubiai pas ką nors skristi su Žinia. Suteik tai, Viešpatie. Teliudija jie švelniai, tebūna žemės druska su savuoju Išgelbėtoju. Viešpatie Dieve, tai mūsų auka. Tai mūsų aukojimas. Tai mūsų padėka. Šito mes trokštame, Viešpatie. Siųski mus šįvakar pas kurį nors prarastąjį. Kad rytoj galėtume juos ištraukti į kokią nors bažnyčią. Kad mokytume juos Viešpaties kelio. Tebūna jie išgelbėti, Viešpatie, nes yra vėliau, nei mes manome. Suteik tai, Viešpatie.

²⁰¹ Tegu tai būna mūsų širdyse. Ir kai mes tai sakome, Viešpatie, paimk žėruojančią Šventosios Dvasios anglių nuo Kalvarijos aukuro; paliesk šį vakarą kiekvieną širdį ir lūpas, Viešpatie, kad mes nemeluotume, kad mes kalbėtume Tiesą. Priimk šįvakar mus, Viešpatie, tokius, kokie mes esame. Ne visi iš mūsų pamokslininkai. Ne visi iš mūsų pranašai. Ne visi kalbame kalbomis. Ne visi iš mūsų daro stebuklus; bet visi iš mūsų turi kažką nuveikti. Parodyk mums kur, Viešpatie. Liudyti, be perstojo garbinti Tave. Ir kaip duona vandenyje, tai sugrįš vieną šlovingą dieną. Suteik tai, Viešpatie. Štai mes. Siųsk mus pas mūsų kaimynus, kur tik įmanoma, pas mūsų bičiulį papasakoti jiems apie Viešpaties atėjimą. Suteik tai, Tėve.

²⁰² Dabar palaimink mus. Kad šią naktį gerai pailsėtų mūsų kūnai. Kad atsikeltume ir ateitume į bažnyčią ryte; ir kalbėki Tu rytoj taip—taip galingai, kad nepaliktumei nei vieno pražuvusio akmens, kad kiekvienas žmogus sužinotų, kaip į tai įeiti. Mokyk mus, Viešpatie. Mes laukiame. Pamokyk mus iš ryto, kaip pasiekti šį pilną mastą, kur galime būti Dievo sūnumis ir dukterimis. Mes laukiame Tavęs, Viešpatie, pasirengę, kad žėruojanti anglis paliestų mūsų lūpas. Mes laukiame, Tėve, Jėzaus Vardu.

²⁰³ Dabar, nuleidę galvas. Paprašysiu pastorių ateiti tarnavimo užbaigimui. Telaimina jus Dievas. Tikiuosi pamatyti jus ryte. Tebūna Dievas su jumis, teišgydo visus ligotus ir kenčiančius tarp mūsų, kiekvieną tepadarą... Aš jaučiuosi pripildytas Dvasios kaip tik dabar. Jaučiu Šventąją Dvasią. Jaučiu Jo Buvimą. Žinau, kad Jis čia. Aš neabejoju, kad Jis čia. Aš matau Jį; žinau, kad Jis čia. Aš matau Jį judant, tą didį Ugnies Stulpą. Šlovė!...?...Jo Būties pasireiškimą, Jo Akivaizdos dieviškumą...?...Jo didingą Būtį. Dieve, būk greta šių žmonių; neleisk nei vienam jų pražūti, meldžiu. Šlovė Dievui!

Žmogiškoji įtaka, 2 T. 1 Kn.
(*One Man's Influence On Another*, Vol. 4 No. 11)

Šį pamokslą Brolis Williamas Marrionas Branhamas pasakė 1962 m. spalio 13 d. šeštadienį vakare Branhamo Maldykloje, Jeffersonvilyje, Indiana, JAV. Perspausdinta iš magnetinės juostos be trumpinimų ir pakeitimų, Voice of God Recordings platinama *nemokamai*.

Ši knyga išėjo laisva valia padedant tikintiesiems.

Lietuvių kalba išleista 1998m.

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Galite rašyti mums lietuvių kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

Anglų kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org